

10. „NAMAS, SUSKILĘS SAVYJE...”*

Tai buvo velniškai gera šalis. Nežinau, kas jai nutiko. Jackas Nicholsonas Filme „Lengvasis raitelis“ (1969 m.)

Pasaulis yra nuostabi vieta ir verta už jį kovoti. Ernestas Hemingway'us, „Kam skambina varpai“.

Civilizacijos, tautos ir valstybės miršta skirtingais būdais. Vienos žūsta nuo kardo, kaip nutiko Konstantinopoliui 1453 m. Kitos yra absorbuojamos imperijų, kaip Romos užgrobti Graikijos miestai-valstybės ir Prūsijos suvienytos Vokietijos kunigaikštystės. Tautos ir valstybės taip pat gali suirti ir išsiskirti, kaip nutiko Jugoslavijai, Sovietų Sąjungai ir Čekoslovakijai. Tačiau daugelis mano, kad šie valstybiniai dariniai iš pradžių buvo dirbtiniai ir todėl pasmerkti žlugti.

** Pilna A. Linkolno kalbos prieš vergiją, pasakytos 1858 m. liepos 16 d., citata skamba taip: „Namas, suskilęs savyje, negali išsilaikyti.“ – Pastaba anksčiau.*

Šalys ir civilizacijos patiria transformacijas, kurios sukuria naujas tautas – kaip nutiko Airijoje su Šv. Patriko pamokslavimu, kaip nutiko Arabijoje su Mahometo pamokslavimu. Prieš septyniasdešimt metų savo straipsnyje „Humanizmas ir naujoji pasaulio tvarka“ istorikas Christopheris Dawsonas taip apibūdino tai, kas vyksta Vakaruose:

„Šimtmečius civilizacija eina savo pasirinktu keliu, garbina tuos pačius dievus, klausosi tų pačių idėjų, priima tą pačią moralę ir tuos pačius intelektualinius standartus. Tada, visiškai netikėtai, kažkas nutinka – senojo gyvenimo šaltiniai akimirksniu išdžiūsta, žmonės staiga pabunda naujam pasauliui, kuriame senojo pasaulio principai akimirksniu praranda savo reikšmę ir tampa tiesiog nenaudingi... Atrodo, kad panašus perėjimas dabar vyksta Vakaruose.“³

Civilizacijos taip pat gali nustoti daugintis, dėl to jas palaipsniui absorbuoja imigrantai, abejingi esamai kultūrai. „Roma nežuvo dėl barbarų invazijų“, – rašė Willas Durantas. „Ji žuvo dėl imperijos barbarų populiacijos gausėjimo... Sparčiai daugėjantys vokiečiai nesuprato klasikinės kultūros, jos nepriėmė ir neplatino; taip pat sparčiai daugėjantys rytinių provincijų gyventojai dažniausiai buvo priešiški šiai kultūrai; o romėnai, turėję šią kultūrą, paaukojo ją bevaikiškumo džiaugsmais.“⁴

Vakarai yra labiausiai išsivysčiusi civilizacija žmonijos istorijoje, o Amerika – labiausiai išsivysčiusi šios civilizacijos valstybė, lenkianti visas kitas ekonominiais, moksliniais, techniniais ir kariniais aspektais. Nėra jokios kitos supervalstybės. Amerika, Europa ir Japonija kontroliuoja du trečdalius pasaulinės produkcijos ir du trečdalius pasaulinių pajamų.

Tačiau galinga Amerika ir Vakarai apskritai susiduria su rimtomis problemomis, kurios kelia grėsmę jų egzistavimui.

Pirmoji problema yra gyventojų skaičiaus išnykimas. Antroji – masinė įvairių odos spalvų, tikėjimų ir kultūrų žmonių imigracija, imigracija, kuri kelia abejonių dėl Vakarų kultūrinio vientisumo. Trečioji problema – antivakarietiškos kultūros, besąlygiškai prieštaraujančios Vakarų religijai, Vakarų tradicijoms ir Vakarų moralei, dominavimas, dalijantis Vakarus į „pagrindines kunigaikštystes“. Ketvirtoji problema – valstybių irimas ir laipsniškas valdžios perdavimas iš nacionalinių vyriausybių pasaulinei vyriausybei, kurios iškilimas neišvengiamai reiškia valstybės, kaip socialinio reiškinio, išnykimą.

Vakarai turi pakankamai jėgų ir valios susidoroti su šiomis problemomis, tačiau, regis, jiems trūksta noro toliau pozicionuoti save kaip gyvybingą, energingą ir dinamišką civilizaciją. Buvęs trockistas ir geopolitikas Jamesas Wernhamas prieš trečdalį amžiaus rašė:

„Nežinau spartaus Vakarų nuosmukio priežasties, kuri pirmiausia pasireiškia Vakarų lyderių pasitikėjimo savimi ir tikėjimo savo civilizacijos unikalumu praradimu, taip pat Vakarų valios išlikti silpnėjimu. Man atrodo, kad ši priežastis (ar priežastys) kažkaip susijusi su religingumo nuosmukiu ir materialinės prabangos pertekliumi, taip pat su bendru nuovargiu, kuris neišvengiamai apima kiekvieną sistemą.“⁵

Kova už tradicinių vertybių, kultūrų ir pačių Vakarų valstybių išsaugojimą nubrėžė naują takoskyrą tarp kairiųjų ir dešiniųjų; ši kova privertė mus susimąstyti, ką iš tikrųjų reiškia mums visiems pažįstama „konservatizmo“ sąvoka. Būtent sveikas konservatizmas turi tapti ideologiniu XXI amžiaus motyvu.

Svarstant strategijas, kaip išsaugoti mūsų kultūrą ir valstybę, būtina atlikti kuo išsamesnę žvalgybą ir išanalizuoti jėgų pusiausvyrą. Juk priešai užgrobė ne tik

Vakarų socialines ir kultūrinės institucijas, bet ir pagrindinius korporacinius centrus. Kaip globalizmas yra patriotizmo antitezė, taip ir transnacionalinė korporacija yra tradicijos antitezė. Dėl savo prisitaikymo ir amoralumo ši korporacija neturi ir negali turėti „šaknų“ – ji gali veikti bet kurioje sistemoje. Efektyvumas yra pagrindinis jos principas, todėl ji nereikalauja iš savo darbuotojų lojalumo ar prisirišimo prie konkrečios tautos ar valstybės. Akcijų kainos ir kapitalo investicijos yra jos egzistencijos pagrindas, todėl ji yra pasirengusi paaukoti viską vardan pelno. „Globalus kapitalistas“ ir tikrasis konservatorius yra mūsų laikų Kainas ir Abelis. Negalima paneigti augančios globalizacijos galios. Penkiasdešimt dvi iš šimto sėkmingiausių ir dinamiškiausiai besivystančių pasaulio ekonominių struktūrų yra transnacionalinės korporacijos, o keturiasdešimt aštuonios – valstybės. * * *

Demokratų partija pralaimėjo kultūrinį karą, ir daugelis respublikonų kovoja iš būtinybės, taip sakant. Atsižvelgiant į prognozuojamus nuostolius, nenuostabu, kad daugelis karių yra pasiryžę palikti savo pozicijas iki saulėtekio. Kultūriniame konflikte Davoso respublikonas akivaizdžiai pralaimi San Francisko demokratui.

Kultūrinei revoliucijai laimėti prireikė kelių kartų, ir jai įveikti prireiks kelių kartų. Ir mūsų bus ne politiniai, o etiniai, intelektualiniai ir dvasiniai. Juk mūsų priešininkas yra ne šiaip dar viena politinė partija, o kitoks tikėjimas, kitoks požiūris į Dievą ir žmoniją. Ir karo baigtį lems ne tiek debatai Kongrese, kiek mokyklinis išsilavinimas, žiniasklaidos pozicija ir teismai. Statymai yra itin dideli – jaunimo sielos. „Mes pasieksime jus per jūsų vaikus“, – pareiškė poetas Allenas Ginsbergas, nesąmoningai atkartodamas kultūros revoliucionierių Adolfą Hitlerį: „Jei jie neprisijungs prie mūsų, tai nesvarbu. Mes turime jų vaikus.“⁷

Pergalei reikia ne tik konservatyvios dvasios, noro ginti tradicines Amerikos ir Vakarų vertybes, bet ir kontrrevoliucinės dvasios, noro susigrąžinti prarastas teritorijas. Norėdami apginti teisę gyventi taip, kaip nori, Įkūrėjai turėjo tapti maištininkais. Ir mes turime sekti jų pavyzdžiu.

„Revoliucija“, – rašė Jean-François Revel, – „stato spektaklį, kuriame politiniai lyderiai pasirodo tik pabaigoje.“⁸

Kultūrinės revoliucijos esmė – užgrobti kultūrą; tik tada ji atkreipia dėmesį į politiką ir stato spektaklį, kuriame dalyvauja politiniai lyderiai.

Bet kokia valdymo forma, neįsisišaknijusi kultūroje, yra pasmerkta išnykti. Stalininiai režimai Rytų Europos šalyse niekada nespėjo įsitvirtinti. Kai Rusijos invazijos grėsmė praėjo, šie režimai per naktį žlugo. Šiandien respublikonai, jausdami kultūrinį priešišumą, atsitraukė nuo tų teritorijų, kurias desperatiškai gynė Reagano eroje. Galbūt tai teisingas žingsnis – nes „jie mus skaičiumi lenkia“. Todėl konservatoriai privalo sudaryti sąjungas su visais, kurie nori juos paremti. Ne kiekvienas liberalas yra pasirengęs matyti mūsų civilizacijos nuosmukį ir naują Babilono nelaisvę; kita vertus, nemaža dalis konservatorių jau sudėjo ginklus.

Toks yra karas – Šaltojo karo įpėdinis, karas, kuriam lemta nulemti planetos ateitį. Galbūt nė vienas iš mūsų nesulauks Pažadėtosios žemės, bet pergalė neišvengiamai bus mūsų. Juk istorija moko, kad Dieviškoji Tiesa, nukritusi ant žemės, neišvengiamai pakils ir vėl pakils į dangų.

Iš keturių problemų, su kuriomis susiduria Vakarai, didžiausią grėsmę šiandien kelia demografinė krizė.

Istorija moko, kad gyventojų skaičiaus ir nacionalinės galios koreliacija toli gražu nėra absoliuti. Keli milijonai anglų užkariavo ketvirtadalį planetos. Mažytė Portugalija ir Olandija užgrobė teritorijas, kurios buvo daug didesnės už jų pačių ir daug gausesnės: Braziliją, Indiją, Kiniją, Afriką ir Pietų Ameriką. Nepaisant to, gyventojų skaičius yra būtinas galios elementas. Konfederacijos armija buvo panaši į Sąjungos, tačiau, nors pačių konfederatų buvo nedaug, jankių buvo per daug. Prancūzų paranoja, kurią kurstė spartus Vokietijos gyventojų skaičiaus augimas po Versalio, galiausiai pasirodė esanti pateisinama. Hitlerio Vermachtas technine įranga pranoko Raudonąją armiją, tačiau 80 milijonų vokiečių, suspaustų Hitlerio geležinių gniaužtų, negalėjo nugalėti 197 milijonų rusų, suspaustų Stalino geležinių gniaužtų. Sovietų Sąjunga, turinti 290 milijonų gyventojų, galėtų valdyti pasaulinę imperiją. Šiandieninė senstanti Rusija, turinti 145 milijonus žmonių, bus laiminga, jei sugebės išsaugoti tai, ką turi. Iš tiesų, aš trokštu istorijoje rasti šeimą, gentį, žmones, tautą, civilizaciją, kurios gyventojų skaičius sensta ir pradeda mažėti, bet kuri neatiduoda kitiems to, ką sugebėjo užgrobti savo klestėjimo laikais – aš trokštu, bet negaliu.

Vakarų mirtis, kaip sakoma, jau artėja. Kūdikių bumas, prasidėjęs 1946 m. ir pasibaigęs 1964 m., išugdė didžiausią kartą JAV istorijoje. Tačiau šiai kartai nepavyko savęs atgaminti. Vyriausiems nariams dabar penkiasdešimt

penkeri, jauniausiam – trisdešimt septyneri, ir nė vienas iš jų neturi daug vaikų. Vyresnieji jau galvoja apie išėjimą į pensiją, jaunesnieji už tai uždirba, todėl neturi laiko vaikams.

Japonija, kurios vidutinis amžius yra penkeriais metais didesnis nei JAV, su šia problema susidūrė 1990 m. Nekilnojamojo turto ir akcijų rinkos žlugo ir vis dar neatsigavo. 2001 m. spalį Japonijos akcijų kaina siekė 75 procentus 1989 m. piko, o visa Japonijos ekonomika snaudė. Europos gyventojų skaičius jau pradėjo mažėti. Gimsta mažiau vaikų, o pagyvenusių ir senų žmonių skaičius auga, todėl Europos vyriausybės yra priverstos didinti mokesčius, atidėti išėjimą į pensiją ir panaikinti išmokas pagyvenusiems žmonėms arba „importuoti“ darbo jėgą iš užsienio. Šiuo metu naudojami abu metodai. Europiečiai yra priversti dirbti ilgiau už mažesnę atlyginimą, kad užtikrintų socialinę apsaugą vyresniajai kartai, todėl neišvengiamai didėja su amžiumi susijusi įtampa; o didėjant arabų ir afrikiečių skaičiui, didėja ir socialinė įtampa. Etniniai konfliktai Lankašyro mieste Oldhame bei Lidse, Bernlyje ir Bradforde, ispanų ir marokiečių susidūrimai El Ejido, kruvini susidūrimai tarp prancūzų ir alžyriečių Paryžiuje, skinhedų išpuoliai prieš turkus ir kitus imigrantus Vokietijoje – visa tai yra „karštų dienų“, laukiančių Europos artimiausioje ateityje, pranašai. Kita vertus, jei Europa sustabdys imigraciją, o Europos moterys ir toliau nenorės turėti vaikų, Europos gyventojai netrukus tiesiog išmirs.

Amerika susiduria su panašia problema. Jei dešimtys milijonų jaunų amerikiečių moterų nusprendžia neturėti vaikų arba, geriausiu atveju, turėti vieną vaiką, vadinasi, Amerika turi arba skatinti masinę imigraciją, arba sekti Japonijos ir Europos pavyzdžiu. Jei amerikiečiai nori išsaugoti savo civilizaciją ir kultūrą, jie turi turėti kuo daugiau vaikų. Nėra jokios garantijos, kad vyriausybės iniciatyvos įkvėps amerikiečių moteris apsvarstyti tautos likimą; nepaisant to, viešojo politika turi būti perorientuota į rūpinimąsi vaikais ir šeima kaip tokia. Nes kas gali būti svarbiau už Amerikos tautos ir Amerikos valstybės išsaugojimą?

Pilietinių teisių įstatymas turėtų būti iš dalies pakeistas, kad darbdaviai galėtų mokėti daugiau tėvams nei bevaikiams tėvams, kad vienas iš tėvų galėtų likti namuose ir auginti vaikus nuo kūdikystės iki studijų baigimo. Ši taisyklė turėtų būti taikoma ir vienišų tėvų šeimoms, kuriose su vaiku gyvena tik motina arba tėvas.

Užuot apmokestinus vaiko priežiūros išmokas, kurios skatina motinas kuo greičiau grįžti į darbą, federalines vaiko išmokas reikėtų padidinti iki 3000 USD už vaiką. Tai užtikrins tinkamas pajamas didelėms ir neturtingoms šeimoms. Moterims turėtų būti suteikta ekonominė laisvė nuspręsti, ar likti namuose su vaikais, ar dirbti, ir ar turėti vieną, ar kelis vaikus. Amerikai nereikia daugiau darbuotojų; Amerikai reikia vaikų.

Darbdaviai, kurie moka didesnius atlyginimus tėvams, turėtų gauti mokesčių lengvatas. Turime atgaivinti šeimos pajamų koncepciją, pagal kurią vieno šeimos nario atlyginimo pakanka likusiai šeimos daliai išlaikyti.

Įmonių apmokestinimo našta turėtų būti perkelta iš šeimos verslo ir ūkių didelėms įmonėms ir korporacijoms. Kaip sakydavo Ronaldas Reaganas, korporacijos nemoka mokesčių – žmonės moka. Korporacijos tik renka mokesčius. Tegul šią paskutinę užduotį atlieka „Fortune 500“.

„Mirties mokestis“ šeimos verslui, šeimos ūkiams ir šeimos turtui, kurio vertė mažesnė nei 5 milijonai dolerių, turėtų būti nedelsiant panaikintas.

.....

** Žurnalo „Fortune“ metinis 500 didžiausių Amerikos pramonės įmonių sąrašas.
– Vertėjo pastaba:*

Jei lėšų reikia panaikintiems mokesčiams kompensuoti, jų galima gauti iš vartojimo mokesčių ir muitų. Amerikos demografinė krizė neturi jokios įtakos importuojamų prekių kiekiui parduotuvėse.

Šiandien feminizmo ir kontrkultūros vertybės yra įtvirtintos mūsų socialinėje politikoje ir mokesčių įstatymuose. Konservatoriai privalo dėti visas pastangas, kad pakeistų dabartinę padėtį. Laisva visuomenė negali priversti moterų gimdyti vaikų, tačiau sveika visuomenė gali ir turėtų apdovanoti tuos, kurie padeda jai daugintis.

Du dešimtmečius respublikonai „privertė“ visuomenę mažinti ribinius mokesčių tarifus ir galiausiai pasiekė savo tikslą. Mokesčių mažinimas neabejotinai naudingas visuomenei. Tačiau šiandien kyla daug svarbesnis klausimas nei tai, ar ekonomika per metus augs 3 ar 4 procentais. Kalbame apie mūsų civilizacijos, kultūros ir šalies išlikimą.

Tačiau vaikų auginimo mokesčių naštos palengvinimas nepanaikina poreikio atgaivinti visuomenės religinį užsidegimą. Tvirtas tikėjimas ir didelės šeimos eina koja kojon. Tarp baltųjų amerikiečių Jutoje šiandien yra didžiausias gimstamumas – ir tai nestebina.

... Imigracijos įstatymai turėtų būti reformuoti, siekiant užkirsti kelią „grandininei imigracijai“, kai nauji imigrantai atsiveža visas savo išplėstines šeimas. Trumpai tariant, imigracijos įstatymai turėtų apsaugoti Ameriką, o ne ją kenkti.

H-1B programa, kurią priėmė Silicio slėnio fanatikai ir kuri kasmet į šalį atveždavo 200 000 profesionalių darbuotojų, turi būti panaikinta. 2000 ir 2001 metais aukštųjų technologijų sektoriuje dirbantys amerikiečiai prarado dešimtis tūkstančių darbo vietų. Universitetų absolventai negali rasti darbo, kurio nusipelno. Užsienio darbuotojų įsivežimas ir darbo vietų atėmimas iš savo piliečių yra amorali politika, kupina socialinių neramumų. Turime užtikrinti, kad Amerikos darbuotojams būtų teikiamas pirmenybė.

Meksikos prezidento Foxo siūloma nelegalių imigrantų amnestija paskatins dešimtis milijonų užsieniečių plūsti į Ameriką, laukiant dar vienos amnestijos. Sienų atvėrimas tokiomis aplinkybėmis yra visiška beprotybė. Turime užkirsti kelią amnestijai.

Jungtinės Valstijos turi sukaupti politinės drąsos deportuoti nelegalius imigrantus. Jei nėra jokių bausmių už nelegalių patekimą į Jungtines Valstijas, kokia apskritai imigracijos įstatymų prasmė? Jei ir toliau užmerksime akis ir apsimesime, kad prie mūsų sienų viskas ramu, pusė Trečiojo pasaulio šalių gyventojų galiausiai persikels pas mus. Juk jie jau seniai žino, kad kepyklėlė atidaryta, o policija nustojo lankytis.

Išpuoliai prieš Pasaulio prekybos centrą ir Pentagoną, taip pat kiti teroristiniai išpuoliai turėtų būti įspėjimas šiai kartai, kuri ir toliau kalba apie „judėjimo laisvę“. Pasaulis toli gražu nėra toks, kokio norėtume; jame yra pakankamai žmonių ir režimų, kurie nekenčia Amerikos ir trokšta ją sunaikinti. O dėl mūsų imigracijos politikos šie priešai jau įsiskverbė į mūsų teritoriją. Siekdami užtikrinti Amerikos piliečių saugumą ir laisvę, turime išsiųsti nelegalius imigrantus ir užtikrinti savo sienų saugumą daug saugiau nei per pastaruosius dešimtmečius. Nuo to priklauso laisvos visuomenės išlikimas.

Imigrantų vaikai privalo mokytis anglų kalbos nuo pat tos akimirkos, kai pradeda lankyti Amerikos mokyklas. To trokšta dauguma imigrantų tėvų ir, dar svarbiau, to reikalauja Jungtinių Valstijų nacionaliniai interesai. Ir šis metodas veikia. Kaip praneša „The New York Times“:

„...praėjus dvejiems metams po to, kai Kalifornijos gyventojai balsavo už dvikalbio mokymo nutraukimą ir milijoną ispanakalbių mokinių įstūmė į šalto vandens anglišką aplinką, šie mokiniai rodo didelę pažangą skaitymo, rašymo ir kalbėjimo srityse, ką rodo testų rezultatai.“¹⁰

Kenas Noonanas, Kalifornijos dvikalbio švietimo asociacijos įkūrėjas, žinoma, buvo vienas iš garsiausių 227-ojo pasiūlymo, kuriuo siūlyta nutraukti dvikalbį mokymą, priešininkų. Praėjus dvejiems metams po pralaimėjimo, Noonanas jau giedojo pataisos pagyrimus: „Maniau, kad vaikai jausis pažeminti. Išėjo priešingai! Sąžiningai nesitikėjau. Vaikai pradėjo mokytis – ne gatvėje pasiimtų daiktų, o iš tikrųjų mokėsi – anglų kalbos, žodžiu ir raštu, daug greičiau, nei kas nors galėjo įsivaizduoti.“¹¹

Meksikiečių kilmės kalifornietis, kurio motina nekalbėjo nė žodžio angliškai, Noonanas daro išvadą: „Metodologiniuose darbuose teigiama, kad užsienio kalbos mokymasis trunka septynerius metus. O mūsų vaikai išmoko skaityti užsienio kalba per devynis mėnesius!“¹²

Jei norime likti viena tauta, dvikalbystės panaikinimas mokyklose yra būtina sąlyga, nes turėti dvi kalbas reiškia turėti dvi kultūras ir net dvi šalis tose pačiose sienose. Amerikiečiai tai žino. Anglų kalba turi būti vienintelė oficiali Jungtinių Valstijų kalba.

Respublikonų noras paversti Puerto Riką JAV valstija nėra pagrįstas realybe. Puerto Rikas, kaip ir Kuba ar Kosta Rika, yra atskira šalis, turinti savo kultūrą, kalbą ir tradicijas. Jo žmonių teisės į nepriklausomybę negalima paneigti.

JAV pasienio patruliams reikėtų skirti daugiau darbuotojų, o Amerikos piliečiai turi nuspręsti, ar plėsti mūsų daugiatautę šeimą. Jei prezidentas Foxe trokšta atvirų sienų, tegul jis jas atveria savo šalyje – pavyzdžiui, su Gvatemala.

Darbdaviai, kurie samdo nelegalius imigrantus, kad sutaupyti atlyginimus ir suteiktų darbuotojams visas Amerikos socialinės apsaugos sistemos teikiamas privilegijas, turėtų būti patraukti baudžiamojon atsakomybėn.

NAFTA plėtrai reikia priešintis. Kaip Europos ekonominė bendrija (EEB) atsirado iš muitų sąjungos ir išsivystė į politinę sąjungą, taip ir ekonominė partnerystė tarp Jungtinių Valstijų ir Meksikos yra lemtingas žingsnis link politinės sąjungos tarp šių valstybių, tai yra nacionalinės nepriklausomybės praradimo. Ponas Bushas gali to nesuprasti, bet prezidentas Foxe tai puikiai supranta. Meksikos istorija ir kultūra yra neatsiejamos nuo mūsų pietvakarių istorijos ir kultūros, bet mes išliekame kaimynais, o ne broliais. Ir, kaip rašė tas dauguma amerikiečių poetų Robertas Frostas: „**Geras kaimynas gyvena už tvirtos tvoros**“. Taigi išmintingiau „vėl pastatyti sieną tarp mūsų“.13

SUVERENITETO KLAUSIMAS

1973 m. „Humanistinis manifestas“ pasirodė esąs beveik pranašiškas. Jame teigiama, kad amerikiečiai privalo „peržengti nacionalinio suvereniteto ribas ir... prisijungti prie pasaulinės bendruomenės kūrimo... Mes siekiame... pasaulio, valdomo tarptautinės federalinės vyriausybės“.14 Atkartodamas Gramsci ir „Amerikos žalėjimą“, manifestas pranašavo:

„Šiandien vyksta tikra revoliucija... Dabartiniu istoriniu momentu į pirmą planą iškyla įsipareigojimas visuotinėms žmogiškosioms vertybėms, įsipareigojimas, kuris panaikina visus ankstesnius siaurus prisirišimus prie bažnyčios, valstybės, partijos, klasės ar rasės... Ar žmonija gali turėti kilnesnį tikslą nei kiekvieno individo, idealiai ir praktiškai, transformacija į pasaulio bendruomenės pilietį?“15

Nacionalinių valstybių žlugimas ir pasaulinės vyriausybės atsiradimas buvo intelektualų svajonė nuo Kanto laikų. Nepaisant utopizmo, ši svajonė buvo atgaivinama kiekvienoje kartoje. Krikščionišku požiūriu, tai yra erezija. Kai Apšvietos amžiaus filosofai atmetė bažnyčią, jiems reikėjo pakaitalo dangiškajai vizijai, kurią ji žadėjo. Taigi jie sukūrė žmonijos, kartu dirbančios kurdamos rojų žemėje, įvaizdį. Pakeisti čia ir dabar čia ir dabar yra tas pats sandoris, kurį Ezavas sudarė, kai pardavė Jokūbui savo pirmagimystės teisę už dubenį lęšių troškinio. Apšvietos amžiaus vaikai stengiasi įgyvendinti šį planą. Silpstant krikščionybės įtakai Vakaruose, jie jau padėjo pamatus ir pastatė pirmąjį pasaulinės vyriausybės pastatą aukštą.

JT turėtų tapti naujojo pasaulio parlamentu, kuriame Saugumo Taryba būtų aukštesnieji rūmai (panaikinus veto teisę), o Generalinė Asamblėja – žemesieji. Tarptautinis tribunolas taps Pasaulio teismu, o Pasaulio prekybos organizacija

sudarys teisminės valdžios šakas. TVF taps Federaliniu rezervų banku. Pasaulio bankas ir jo klientų bankai sudarys tarpusavio bankininkystės tinklą. JT Maisto ir žemės ūkio agentūra bei Pasaulio sveikatos organizacija teiks socialinę apsaugą. Kioto protokolas išsivystys į pasaulinę aplinkos apsaugos sistemą. Europos Sąjunga šiuo metu yra pasaulinės vyriausybės ir jos pirmtako modelis. Prieš dešimt metų žurnale „Time“ Strobe'as Talbottas, Klintono Oksfordo klasės draugas ir Klintono Rusijos politikos architektas, aprašė režimą, kuris susiformuos paskutiniaisiais XXI amžiaus metais:

„Visos šalys tėra socialinės konvencijos... Kad ir kaip jas laikytų jų piliečiai, kad ir kokios šventos jos atrodytų, iš tikrųjų jos yra dirbtiniai ir laikini kūriniai... Per ateinančius šimtą metų nacionalinis identitetas taps likutiniu; visos tautos ir visos valstybės pripažins vieną, pasaulinę valdžią. XXI amžiaus viduryje madinga frazė – „pasaulio pilietis“ – tikrąją prasmę įgis XXI amžiaus pabaigoje.“¹⁶ Talbotto paveiksle TVF, PPO ir Pasaulio bankas yra „finansų, prekybos ir plėtros ministerijų prototipai vieningam pasauliui.“¹⁷ „Ar visi supranta, kad kuriame kažką, kas atvers kelią pasaulio dominavimui, ne tik profesinę sąjungą, bet ir politinį darinį?“ 2001 m. vasarį Europos Parlamento posėdyje paklausė Europos Sąjungos prezidentas Romano Prodi. „Ar visi supranta, kad nacionalinės valstybės, kiekviena atskirai, turės įrodyti savo teisę egzistuoti naujajame pasaulyje?“¹⁸

Europa jau susiduria su nacionaline problema. Ar jos didžiausios valstybės – Didžioji Britanija, Prancūzija, Italija, Vokietija, Rusija – ir senovės šalys, turinčios turtingą kultūros paveldą – Portugalija, Ispanija, Austrija, Olandija, Lenkija, Graikija ir visos kitos – nori išlaikyti savo nepriklausomybę? Ar jos pasirengusios toliau gyventi taip, kaip gyveno iki šiol? O gal jos pavargo nuo nepriklausomybės? Ar jos pasirinks socialinę eutanaziją ir išsivadavimą į socialistinę supervalstybę, vadovaujant Briuselio biurokratijai?

Didysis Europos pilietinis karas truko nuo 1914 iki 1989 m. Fašizmas ir bolševizmas buvo nugalėti, tačiau istorija tuo nesibaigė. Pasibaigus karui prieš tarptautinį komunizmą, prasidėjo karas prieš naują priešą: tarptautinį socializmą. Šis konfliktas žada būti XXI amžiaus lūžio taškas. Jo baigtis nulems, ar unikali Vakarų kultūra išliks, ar taps daugiakultūrio žemyno subkultūra. Šis konfliktas nulems, ar Europos valstybės išliks laisvos ir nepriklausomos, ar taps Europos

supervalstybės provincijomis, kur bus draudžiama propaguoti nacionalinio identiteto išsaugojimą.

Šiandien Europos tautoms sakoma, kad teisingumas reikalauja, jog kaip „kompensaciją“ už praeities nuodėmes jos atvertų savo sienas ir dalytųsi prieglobsčiu su protėvių engiamųjų palikuonimis, kad ir kiek jų norėtų atvykti. Ar europiečiai galės atmesti nesuderinamus kultūrinių marksistų reikalavimus? Juk iš jų reikalaujama ne ko kito, kaip demografinės, nacionalinės ir kultūrinės savižudybės – žinoma, žmonijos labui.

„Įsipareigojimas visuotinėms žmogiškosioms vertybėms, įsipareigojimas, panaikinant visus ankstesnius siaurus prisirišimus prie bažnyčios, valstybės, partijos, klasės ar rasės... Ar žmonija gali turėti kilnesnį tikslą nei paversti kiekvieną žmogų, idealiu ir praktiniu požiūriu, pasaulio bendruomenės piliečiu?“ – skelbia Humanitarinis manifestas. Vis dėlto kai kurie vis dar mano, kad prisirišimas prie šeimos, šalies, bažnyčios ir kultūros yra svarbesnis nei tarnavimas žmonijai. Štai kur glūdi XXI amžiaus fronto linija. Patriotizmas ar globalizmas. Tautinė valstybė ar Naujoji pasaulio tvarka. „Nepriklausomybė amžinai!“ ar pasaulio vyriausybė.

Nepriklausomybė yra svarbesnė už valdžią, ir už ją verta kovoti. Kadangi žmonės iš prigimties negali jausti patriotinio prisirišimo prie Europos Sąjungos, JT, PPO ar bet kurios kitos „tarptautinės bendruomenės“, kova už nepriklausomybę neišvengiamai baigsis mūsų pergale, jei patriotai kovos kartu ir nepraras drąsos. Tai, ką Jamesas Burnhamas rašė apie liberalizmą, taip pat pasakytina ir apie globalizmą: „Jis nesiūlo žmonėms jokių įtikinamų priežasčių asmeninėms kančioms, asmeninei aukai, asmeniniam sunaikinimui... Jis įveda grupę bekraujų abstrakcijų, kurios neturi jokio ryšio, jokių šaknų praeityje, žmogaus jausmuose ir žmonių kančiose.“¹⁹

Kadangi globalizacija yra valdančiojo elito projektas ir kadangi jos architektai nežinomi (kas netrukdo jiems būti nekęstiems), globalizacija neišvengiamai susidurs su Didžiuoju patriotizmo barjeriniu rifu. Kuo tikime – tuo tikime.

Valstybės gali suirti ir net paaukoti suverenitetą tokiam dariniui kaip Europos Sąjunga, bet žmonės pakils, kaip ir prieš Sovietų imperiją, ir atkurs iš jų atimtas šalis.

Ponas Gore'as įtraukė mus į Kioto protokolą. Ponas Clintonas įtraukė Jungtines Valstijas į Tarptautinio tribunolo sąrašą. Tačiau ponas Bushas atmetė Kioto protokolą ir pasmerkė Tarptautinės prekybos sąjungos veiklą. Kalbant apie PPO, jos veiklą paralyžiuoja transatlantiniai kivirčiai, ir ji turi mažai gerbėjų bei rėmėjų už Davoso ribų. Ir kaip parodė „Sietlo mūšis“, antiglobalistai nemiega – į gatves išėjo visi – nuo trumdikų iki kraštutinių dešiniųjų.

Europos tautos vis labiau nerimauja dėl „drąsaus naujo pasaulio“, kurį joms paruošė Strobe Talbottas ir Romano Prodi. ES susitikime Nijoje mažos Europos valstybės išreiškė pasipiktinimą dėl kėsinosi į jų suverenitetą. Danai atsisakė prisijungti prie „euro zonos“. 2001 m. kovo mėn. 77 proc. Šveicarijos rinkėjų referendume, kuriuo siekta įtraukti Šveicariją į pan-Europos struktūrą, balsavo prieš prisijungimą prie „suvienytos Europos“.20 Kai kuriuose vokiškai kalbančiuose kantonuose balsavusiųjų prieš prisijungimą skaičius pasiekė 85 proc.21

Kai Airija, kurios ekonomika augo 8 proc. per metus, ignoravo ES rekomendacijas ir sumažino mokesčius, Dublinas buvo viešai papeiktas. „Deja“, – pastebėjo prezidentas Prodi, – „kartais mokytojui tenka nubausti net ir geriausią savo mokinį“.22 Airijos užsienio reikalų ministras nedelsdamas sureagavo: „Kai kitos Europos šalys galės pasigirti tokia pačia sėkme kaip mes, aš klausysiu mokytojo“.23 Airijos rinkėjai sužlugdė Nicos susitarimą ir sprendimą plėsti ES, teigdami, kad tai pažeidžia Airijos teises ir kelia grėsmę jos suverenitetui.

Italai išrinko centro ir dešiniųjų vyriausybę, pasiryžusią ginti savo šalies interesus. Vokietijoje krikščionys demokratai vis garsiau kalba apie būtinybę puoselėti nacionalinę identitetą ir kultūrą. Jungtinėje Karalystėje toriai patyrė triuškinantį pralaimėjimą, tačiau jų programa – išsaugoti valstybę ir tautą, taip pat svarą sterlingų kaip nacionalinę valiutą – sulaukia daugumos gyventojų palaikymo. Augantis pasipriešinimas Europoje turi atsispindėti ir šioje Atlanto pusėje.

Kai tik ES pasislinks į rytus, ji žlugs. Neįmanoma valdyti dvidešimt vienos šalies iš Briuselio, nebent Briuselis įgis panašių galių, kokias JAV vyriausybė turi penkiasdešimtyje Amerikos valstijų. Šaltasis karas galbūt ir laimėtas, bet karas prieš globalų socializmą dar nepralaimėtas.

Amerikiečiai turėtų protestuoti prieš bet kokius bandymus pažeisti nacionalinį suverenitetą, nepriklausomai nuo to, kuris prezidentas ar partija to reikalauja, ir remti tokius Europos patriotus kaip Margaret Thatcher ir vadinamuosius „euroskeptikus“, kurie kovą už britų svaro išsaugojimą pavertė savo vėliava. Pasirinkimas visoms šalims tas pats: arba nacionalinis suverenitetas, arba tautos ir valstybės sunaikinimas. O švelnumas šioje situacijoje yra absoliučiai nepriimtinas.

Kaip amerikiečiai gali dalyvauti šiame kare?

Prieštarauti papildomų lėšų skyrimui TVF ir Pasaulio bankui. Šios organizacijos paskolino šimtus milijardų Amerikos mokesčių mokėtojų dolerių kitoms šalims tokiomis sąlygomis, dėl kurių dauguma bankininkų atsidurtų kalėjime. Dėl to TVF įgijo galingą įtaką šalims, kurioms teikia paskolas, priversdamas jas paklusti pasaulinio elito diktatui. Šią įtaką, žinoma, reikia panaikinti.

Reikalaukite, kad Prezidentas perduotų Senatui svarstyti Tarptautinio baudžiamojo tribunolo sutartį, kurią pasirašė ponas Clintonas, ir Kioto protokolą, kurį atmetė ponas Bushas, su rekomendacija neratifikuoti abiejų dokumentų. Reikėtų priešintis bet kokiems JT bandymams uzurpuoti bet kokią nacionalinės vyriausybės funkciją, ypač planams įvesti specialų „JT mokestį“ arba įsteigti nacionalinę armiją.

Pagrindinis Amerikos tikslas turėtų būti PPO panaikinimas ir grįžimas prie dvišalių prekybos susitarimų, kuriuos ratifikavo JAV ir jos prekybos partneriai, taip pat Tarptautinio Teisingumo Teismo, kuriame Amerika turi vieną balsą, o Europa – penkiolika, panaikinimas.

Priešintis bet kokiai NATO plėtrai. Kadaisė buvusi laisvų valstybių karinė sąjunga, skirta apsaugoti Vakarų Europą nuo stalininės grėsmės, NATO šiandien tapo neoimperialistiniu bloku, kuris pasisavino teisę pulti mažas valstybes, tokias kaip Serbija, demokratijos ir žmogaus teisių vardu. Tėvai Įkūrėjai gėdytųsi dėl Clintono ir Allbrighto veiksmų prieš serbus. Ši tauta nepuolė Jungtinių Valstijų, jokių būdu mums negrasino ir nebandė mūsų įtraukti į karinę konkurenciją. Vis dėlto mes bombardavome Serbijos miestus, priversdami serbus atšaukti Hitlerio okupaciją vien dėl to, kad jie atsisakė leisti Kosovo separatistams laisvai judėti savo teritorijoje.

Remiame visišką JAV sausumos pajėgų išvedimą iš Europos ir Azijos ir reikalaujame iš naujo derėtis dėl visų Šaltojo karo susitarimų, kurie baigėsi prieš dešimt metų. Mūsų sąjungininkės, ypač Pietų Korėja, turi leisti savo pinigus ir ginti savo teritorinį vientisumą savo pajėgomis. Visos didžiosios praėjusio amžiaus imperijos išnyko dėl labai paprastos priežasties: jos turėjo per daug teritorijos ir leidosi įtrauktos į karus, kurie nepaveikė jų nacionalinių interesų. Pasimokykime iš istorijos!

Nors teroristinių išpuolių ir galimų raketų smūgių iš juodajame sąrašė esančių šalių prevencija išlieka nacionalinio gynybos prioritetu, geriausias būdas išvengti bet kokio išpuolio yra pašalinti karius ir civilius gyventojus iš pavojaus zonos ir susilaikyti nuo dalyvavimo ideologiniuose, religiniuose, etniniuose, istoriniuose ar teritoriniuose konfliktuose, kurie nepaveikia gyvybiškai svarbių Amerikos interesų.

2001 m. rugsėjo 11 d. įvykiai buvo tiesioginė JAV intervencijos į islamo pasaulį pasekmė – grėsmė, kuri nėra tokia didelė, kad pateisintų mūsų įžūlų ir nuolatinį dalyvavimą. Juk mes esame respublika, o ne imperija. Ir kol negrįšime prie užsienio politikos, kurią mums paliko mūsų Tėvai Įkūrėjai – susilaikyti nuo kivirčių su kitomis šalimis, – niekada nesijausime saugūs net savo namuose.

KULTŪROS KARAS

Metydamas iššūkį profesoriaus Samuelio P. Huntingtono tezei apie artėjančią „civilizacijų susidūrimą“, Jamesas Kurtzas savo knygoje „Nacionalinis interesas“ teigė, kad Huntingtono „baterijos“, kaip ir Singapūro pabūklai, buvo nukreiptos neteisinga kryptimi:

„Tikrasis civilizacijų susidūrimas nėra susidūrimas tarp Vakarų ir ko nors kito. Tai bus susidūrimas tarp Vakarų ir „postvakarų“, atsiradusių Vakarų civilizacijos viduje. Susidūrimas jau prasidėjo – Vakarų civilizacijos smegenyse, tarp Amerikos intelektualų. Taip, susidūrimas prasidėjo, ir šiandien jis plinta iš smegenų po visą kūną...“²⁴

Būtent. Kaip ir gaubtinės žarnos vėžys, ši grėsmė Vakarams jau seniai slėpėsi „civilizaciniame organizme“, kad galiausiai pasireikštų; Vakariečiai turi atsakyti į klausimą: ar Vakarai išliks? Kaip pastebėjo oposumas Pogo: „Mes sutikome priešą, ir jis yra mumyse.“

Revoliucija kol kas triumfuoja, tačiau jos sėkmė, kaip ir Dantonio ar Robespjero, gali būti trumpalaikė. Jos sukurta civilizacija neišsilaikys. Kaip ir heroinas, tokia civilizacija mažomis dozėmis yra gera, bet perdozavimas tiesiog žudo. Šeši šimtai amerikiečių mirė nuo AIDS 1983 m., kai šis autorius bandė atkreipti Baltųjų rūmų dėmesį į sveikatos krizę straipsniu pavadinimu „Vargšai homoseksualai: jie paskelbė karą gamtai, o gamta jiems davė deramą atkirtį“.25 Nuo to laiko nuo šios ligos mirė šimtai tūkstančių amerikiečių. Dar šimtai tūkstančių, kurių kraujyje yra ŽIV, išgyvena tik narkotikų kokteilių dėka.

Seksualinė revoliucija praryja mūsų vaikus. Abortų, skyrybų, mažėjančio gimstamumo, vienišų šeimų, paauglių savižudybių, mokyklų kriminalizavimo, narkomanijos, pedofilijos, smurto artimoje aplinkoje, sunkių nusikaltimų, vėžio atvejų, gyvenimo kartu ir prastėjančio išsilavinimo statistika rodo krizės gilumą visuomenėje, kurią nuniokojo kultūrinė revoliucija. Tušti vaikų darželiai ir perpildyti psichoanalitikų kabinetai liudija, kad pas mus ne viskas gerai. Ir šiam užkratui plintant,

Pirma, jų sukurtas elitas vertinamas smerkiamai ir jam trūksta pagarbos. Priešingai, jis niekinamas dėl savo netolerancijos ir amoralumo, taip pat dėl požiūrio į tradicines vertybes. Plačiai paplitęs entuziazmas, kilęs pono Clintono skandalo, paaiškinamas visuomenės panika kontrkultūrai, kurią tuo metu įkūnijo ponas Clintonas.

Antra, revoliucijos ideologija prieštarauja žmogaus prigimties dėsniams ir dieviškiems nutarimams. Kitaip tariant, naujoji visuomenė kuriama ant smėlio. Moterys skiriasi nuo vyrų, ir kad ir kiek kas teigtų kitaip, tai nieko nepakeis. Moterys ryškiai skiriasi nuo vyrų; jos atlieka skirtingus socialinius vaidmenis, kurių vyrai netinka atlikti, kad ir ką nuspręstų teismai. Moterys negali gyventi vyriško gyvenimo būdo be katastrofiškų pasekmių šeimai, visuomenei ir valstybei.

Homoseksualo negalima reabilituoti; veikiau jis užkrės kitus savo ydomis. Vien tuo, kaip jie save pristato, homoseksualai žudo save – fiziškai, moraliai ir dvasiškai. Augustinas, Akvinietis, Atlantos sveikatos centras, Tora, Naujasis Testamentas ir Koranas – visi tai sako. Ir kas gali paneigti šiuos autoritetus?

Net paviršutiniškas žvilgsnis į bet kurio laikraščio nekrologą parodys, kad homoseksualumas ir ilgas gyvenimas yra nesuderinami. Kaip ir kiekviena kita

visuomenė, Amerika atrado, kad Dievas, prieš iškaldamas savo įsakymus akmenyje, atsargiai juos įrašė į žmonių širdis. Bandykite priešintis Jo diktatui, maištaukite prieš jį – vis tiek kentėsite nenatūralaus gyvenimo pasekmes.

Mes galime tiek įtikinėti vaikus, kiek norime, kad lyčių skirtumai yra grynai teorinės sąvokos, kad visos civilizacijos, kultūros, religijos ir tautos yra lygios. Tikrasis pasaulis išmoks juos, kad jie buvo apgauti. Nors „šiuolaikinis reliatyvizmas teigia visų kultūrų lygybę“, Kennethas Minogue'as rašo knygoje „Naujasis kriterijus“:

„...žinoma, niekas tuo rimtai netiki. Kitaip nei technologijų srityje, moralinė kultūrų nelygybė ypač akivaizdi moterų statuse. Tik Vakarams pavyko panaikinti vergiją. Tačiau būdingas šiuolaikinio deko brožas – galbūt liūdnai pagarsėjusio „triumfalizmo“ produktas – yra reikalavimas, kad niekada ir jokiomis aplinkybėmis negirtume Europos civilizacijos privalumų, nepaisant to, kad daugybė milijonų žmonių trokšta būti jos šešėlyje.“²⁶

Parodykite man žmogų, kuris nuoširdžiai tikėtų kultūrų ir civilizacijų lygybe. Ar pranašo Mahometo pasekėjai krikščionybę laiko lygiaverte islamui religija? Ar Šiaurės Amerikos misionieriai, siekę atnešti krikščionišką tikėjimą irokėzams, tikėjo, kad Amerikos indėnų religijos vertos lygiavertės krikščionybei? Ar Cortesas ir Pizarro, užkariavę actekus ir inkus, tikėjo civilizacijų lygybe? Ar visos kultūros sukūrė vienodai puikius poezijos, prozos, tapybos, skulptūros, muzikos ir architektūros kūrinius? Ar kas nors tikrai tuo tiki – ar tai tėra tuščios kalbos Metropoliteno meno muziejuje ir Modernaus meno muziejuje?

Ar tautos ir valstybės lygios? Jei taip, kodėl pabėgėliai iš viso pasaulio plūsta į Vakarus? Ar žmonės lygūs? Taip, Amerikoje lygybę garantuoja įstatymai. Tačiau žmogaus orumo ir visų žmonių lygybės samprata neatsirado Kinijoje, Japonijoje, Afrikoje ar Arabijoje. Ji gimė Vakaruose. Ar vergovė ir vergvaldys yra gėdingi? Žinoma, kad taip; bet kuri religija pirmoji apie tai kalbėjo ir kuri tauta pirmoji pradėjo vergijos panaikinimą? Krikščionybė ir britai.

Pirmoji pataisa garantuoja religijos laisvę, tačiau daryti iš to išvadą, kad visi tikėjimai ir religijos yra lygūs, yra visiškai absurdiška. Civilizacijos taip pat nėra lygios. Vakarami pasauliui davė geriausią, kas kada nors buvo suformuluota ir sumanyta. Vakarų civilizacija ir Vakarų kultūra yra pranašesnės už visas kitas.

Vieno balso demokratija nėra neliečiamas principas; tai utilitarinė idėja. Ji neveiks pasauliniu mastu. Amerikiečiai sudaro 4 procentus pasaulio gyventojų ir valdo 30 procentų pasaulio ekonominės ir karinės galios; jiems tiesiog netinka diskutuoti apie tautų ir valstybių lygybę, taip pat jiems netinka perleisti bent menkiausią suvereniteto dalį dar vienam Babelio bokštui Vėžlių įlankoje. Pasaulinė vyriausybė, kurioje visos valstybės ir tautos turėtų lygias teises spręsti žmonijos likimą, yra absurdiška. Lėktuvą valdo pilotas, o ne keleiviai, o tėvai nesuteikia savo kūdikiams balso šeimos reikaluose. Neraginu būti nuolaidžiam kitų atžvilgiu, bet raginu gerbti save ir būti tvirtiems tarp tų, kurie turi galią priimti sprendimus.

Savo straipsnyje „Malda už netoleranciją“ (1931 m.) vyskupas Fultonas Sheenas aprašė „intelektualinės paramos“ poreikį, dėl kurio šiuolaikinis kunigas „nuo tiesos jaučio šokinėja prie nežinojimo asilų“.27 Yra keletas dalykų, rašo Shinas28, kuriems „moralūs“ žmonės turi būti netolerantiški:

„Tolerancija taikoma tik žmonėms, bet niekada tiesai... arba principams. Pastarųjų atžvilgiu turime būti netolerantiški... Tiesa yra tiesa, jei visi yra teisūs, o melas yra melas, jei visi meluoja. Ir šią dieną ir valandą, kaip pastebėjo ponas Chestertonas, mums reikia „ne bažnyčios, kuri būtų teisi, kai pasaulis būtų teisybės, bet bažnyčios, kuri būtų teisi, kai pasaulis klysta“.29

Revoliucija pasirodys esanti trumpalaikė, nes cinizmas, kurį ji pati skatino jaunimo tarpe, atsigręs prieš ją. Jos ikonas sudegins barbarai, kuriuos ji puoselėjo. Kritinė teorija yra žaidimas, kurį gali žaisti kiekvienas. Asmeninio naikinimo politika, taikoma Johnui Toweriui ir Robertui Borkui, dabar tapo ginklu arsenale... abi pusės. Kol revoliucija valdo, ciniškas šeštojo dešimtmečio šūkis „Nepasitikėkite niekuo vyresniu nei trisdešimties!“ gali būti lengvai nukreiptas prieš ją. Be Vakarų kultūros, šios mūsų civilizacijos imuninės sistemos, naujoji Amerika yra visiškai beginklė ir pažeidžiama.

Kai prie Maskvos stovėjo vokiečių tankai, Stalinas staiga suprato: mažai kas norėjo mirti už bolševizmo idealus, bet visi buvo pasirengę ginti tėvynę. Patriotizmas išgelbėjo Rusiją; deja, Amerikos patriotizmui pakenkė kultūrinės revoliucijos naikintojai. Kai Madeleine Albright, William Cohen ir Sandy Berger išvyko į Ohajų, tikėdamiesi sutelkti paramą bombardavimo antskrydžių prieš Iraką atnaujinimui, jie nustebo sužinoję, kad „X karta“ nebuvo labiau

linkusi kovoti Clintono karuose nei Bill Clinton ir jo „Woodstocko karta“ kovojo už Nixoną.

„Kodėl mes negalime sutarti?“ – paklausė Rodney King per Los Andželo riaušes, kai jį sumušę policininkai buvo išteisinti teisme. Taip, būtų puiku, jei mes galėtume sutarti. Tačiau karti tiesa yra ta, kad mes tiesiog negalime sugyventi, nes esame įklimpę į karą dėl tapatybės, dėl supratimo, kas esame, kuo tikime ir už ką kovojame. Šio konflikto neįmanoma nuslopinti ar išnaikinti, nes jis paliečia pačius žmogaus egzistencijos pagrindus. Tie, kurie neigia, kad kultūrinis karas iš esmės yra religinis karas, nesivargino apmąstyti šio klausimo. Nėra prasmės apgaudinėti savęs iliuzija, kad šioje situacijoje taika įmanoma. Revoliucija akimirksniu nutrauks bet kokias paliaubas, nes ji siekia absoliučios valdžios ir senosios Amerikos sunaikinimo.

Konservatoriai ir tradicionalistai vadinami rasistais, fašistais, fanatikais, ekstremistais, homofobais ir naciais, ir visa tai todėl, kad taip mus suvokia revoliucija. Išpuoliai prieš mūsų istoriją ir mūsų didvyrius nesibaigia, nes kultūrinei revoliucijai tai yra būdas „apvalyti“ Ameriką nuo jos nekenčiamo palikimo.

Pažvelkite į reikalavimus, keliamus „šalies“, „Dievo“ gyventojams. Amerikos vaikai verčiami augti kultūroje, kurią jų tėvai laiko dekadentiška, o gal net demoniška. Vyriausybė naudoja mokesčius tam, kad finansuotų tai, ką šie žmonės vadina negimusią kūdikių žudymu. Jie yra verčiami siųsti savo vaikus į mokyklas, kurios kelia grėsmę jaunimo religingumui. Jiems liepiama atsisakyti bandymų gyventi pagal biblinius įstatymus, nes tai dabar draudžia konstitucija. Tai yra taikos kaina kultūros kare, ir nenuostabu, kad milijonams krikščionių ji yra per didelė.

Visuomenė, kurioje klesti pornografija, kurioje bažnyčios nariai laimina gėjų klubus ir kurioje krikščioniški simboliai bei šventės yra panaikinami kaip nereikalingi, nėra ta visuomenė, kurioje šie žmonės nori gyventi. Tyliosios daugumos akyse vyriausybė praranda savo teisėtumą. Ši dauguma nesigriebs smurto, nes ją sudaro žmonės, kurie nėra linkę į smurtinius veiksmus, tačiau ji pradeda laikyti vyriausybę svetimkūniu ir ieškoti būdų, kaip išsivaduoti iš dominuojančios dekadentiškos kultūros kulno. Filme „Vėjo nublokšti“ Rhettas Butleris, išsekusia kantrybe, paskutinį kartą

palieka Tarą. Nustebusi Scarlett šaukia jam pavymui: „Ką turėčiau daryti?“ O Rhettas atsako: „Atvirai kalbant, mieloji, man nerūpi.“³⁰

Mes, amerikiečiai, vis mažiau rūpinamės tuo, kaip sekasi mūsų priešininkams kultūros kare sekasi. Mes tiesiog norime būti laisvi – ir nenumaldomai judame link išsiskyrimo. Galbūt netrukus ateis laikas pakartoti kartu su Dos Passosu: „Na, mes esame dvi tautos.“³¹

Prieš kelerius metus vienas neokonservatyvus žurnalas teigė, kad neįmanoma mylėti savo šalies ir tuo pačiu metu nekęsti jos vyriausybės. Tačiau Vašingtonas nekenė Anglijos, tačiau jis stojo į karą prieš britus, kad išlaisvintų savo šalį nuo parlamento ir karaliaus valdžios. Robertas E. Lee nekenė šalies, už kurią kovojo Meksikoje; jis tiesiog siekė nuversti jos vyriausybę. Ellis Roosevelt ir Charles Lindbergh niekino Frankliną Delano Rooseveltą, tačiau jie mylėjo Ameriką ir neturėjo ketinimų įtraukti jos į dar vieną Europos konfliktą, kuris, jų nuomone, neturėjo įtakos Amerikos interesams. Žmogus gali mylėti savo šalį ir niekinti jos vyriausybę vadovaujant ponui Clintonui – kaip iš tikrųjų darė milijonai amerikiečių.

Jei šiandieninė Amerika nebėra tokia, kokia buvo anksčiau, ką mes esame skolingi savo vyriausybei? Atsakymą rasite Mato evangelijoje: „Tada jis jiems tarė: ‘Atiduokite Cezariui, kas Cezario, ir Dievui, kas Dievo’“ (Mato 22:21). Tradicionalistai turėtų perimti Romos krikščionių požiūrį į imperiją. Jie liko ištikimi imperijai, bet atsisakė priimti jos pagonišką kultūrą. Kitaip tariant, jie atsiskyrė nuo ankstesnių papročių ir ritualų ir sukūrė naują krikščionišką kultūrą savo šeimose ir bendruomenėse.

Atsiskyrimas nuo dominuojančios kultūros gali vykti įvairiais būdais – nuo atsisakymo žiūrėti televizorių ir eiti į kiną iki mokymo namuose, dalyvavimo demonstracijose prieš abortus ir persikėlimo į mažiau užterštas vietas. Būtent tai darė amišai, menonitai, ortodoksai žydai ir mormonai, kurie apsigyveno netoli Didžiojo Druskos ežero, ir kiti. XIX amžiuje katalikai išėmė savo vaikus iš valstybinių mokyklų ir siuntė juos į parapijos mokyklas. **Devintajame dešimtmetyje protestantai ir fundamentalistai pradėjo kurti alternatyvias kultūrinės ir socialines institucijas:**

krikščioniškas mokyklas, televizijos programas, žurnalus, radijo stotis, kabelinės televizijos tinklus, knygynus ir leidyklas. Milijonai vaikų dabar

lanko katalikiškas ir protestantų mokyklas, o daugiau nei milijonas mokosi namuose.

Kreipdamasis į tradicionalistų katalikus, žurnalo „Wanderer“ apžvalgininkas Jamesas K. Fitzpatrickas rašė: „Turėsime prisitaikyti prie subkultūros status quo ir visko, ką tai reiškia... Arba turėsime sudaryti taiką su naująja Amerika, kurią sukūrė Holivudo pornografai... Toks pasirinkimas neįmanomas.“³³

Suaugusieji gali atsiskirti nuo dominuojančios kultūros pirkdami knygas, vaizdo įrašus ir kompaktinius diskus. Vietinė parduotuvė gali siūlyti filmus suaugusiems, bet „Blockbuster Video“ parduoda tik klasiką. Vakar dienos Holivudas visiškai nepanašus į šiandienos Holivudą. Praeitieji filmai šlovino didvyriškumą, kilnumą ir patriotizmą. Tarp 2000 m. filmų tikrai yra „Gladiatorius“, „Patriotas“ ir „Tryliktoji diena“. Kai Amerikos kino institutas 1989 m. paskelbė geriausių Amerikos filmų sąrašą, tik vienas filmas, sukurtas po 1982 m., pateko į pirmąją pusę. ³⁴

Kalbant apie dabar niekinamą šeštąjį dešimtmetį, jį reprezentuoja septyni filmai: „Ant krantinės“, „Dainuojantys lietuje“, „Saulėlydžio bulvaras“, „Tiltas per Kvai upę“, „Kai kuriems patinka karšta“, „Viskas apie Ievą“ ir „Afrikos karalienė“. ³⁵ Kiti į pirmąjį sąrašą patekę šeštojo dešimtmečio filmai: „Vidurdienis“, „Langas už galinio stiklo“, „Tramvajus vardu Troškimų tramvajus“, „Iš čia į amžinybę“, „Maištininkas be priežasties“, „Svaigulys“, „Amerikietis Paryžiuje“, „Šeinas“, „Ben Huras“, „Milžinas“, „Vieta saulėje“ ir „Ieškotojai“. ³⁶

1998 m. Bibliotekų taryba visuomenei paskelbė šimto geriausių XX amžiaus romanų sąrašą. Sąrašė, žinoma, buvo ir kontrkultūros veikėjų kūrinių, tačiau jame taip pat buvo keturi Conrado romanai, įskaitant „Lordą Džimą“ ir „Tamsos širdį“; Orvelo „Gyvulių ūkis“ ir „1984-ieji“, Huxley „Puikus naujas pasaulis“, Koestlerio „Tamsa vidurdienį“, Roberto Penno Warreno „Visi karaliaus vyrai“, Williamo Goldingo „Musių valdovas“, Walkerio Percy „Kino žmogus“ ir Rudyardo Kiplingo „Kimas“. Tarp šimto geriausių XX amžiaus negrožinės literatūros knygų dominavo kairiųjų kūriniai, tačiau vietos buvo ir T. S. Elioto, H. L. Menckeno, Shelby Foote'o, Tomo Wolfe'o, Winstono Churchillio, Paulo Fussell'o bei britų karo istoriko Johno Keegano kūrybai.

Tradicijų šalininkai be vargo parengtų anglų ir amerikiečių literatūros kursą mokykloms ir universitetams, taip pat suburtų filmoteką, kuri supažindintų jaunimą su geriausiomis Amerikoje sukurtomis knygomis ir filmais. Jei vanduo

iš čiaupo yra nesaugus gerti, pirkite šaltinio vandenį buteliuose. Ši taisyklė galioja ir užterštai kultūrai.

Internetas gali suvienyti žmonių grupes, turinčias panašias politines ir religines pažiūras. Suaugusieji gali rasti tai, ko jiems reikia, biografijose, istorijose, politologijos studijose ir naujienų pranešimuose, ne tik knygose, bet ir kabelinėje televizijoje. Radijo stotys dažniausiai pripildytos „šlamšto“, tačiau yra krikščioniškų ir konservatyvių radijo stočių, taip pat stočių, transliuojančių klasikinę muziką ir 1970-ųjų roką – priešingai nei acid rokas, hard rokas, šėtoniškas rokas, hiphopas ir repas.

Vaikai yra sudėtingesnėje situacijoje. Hedonizmas karaliauja muzikoje, kurios jie klausosi, filmuose, kuriuos žiūri, per MTU ir kitus televizijos kanalus, knygose ir žurnaluose, kuriuos jie skaito. Nuo to nėra pabėgimo.

Turbūt geriausia, ką tėvai gali padaryti, tai įdiegti savo vaikams būtinas gyvenimo vertybes ir melstis, kad jie įkūnytų šias vertybes savo gyvenime, kad neįklimptų į didžiulę Amerikos populiariosios kultūros pelkę.

POLITIKA

Nors, laimei, įmanoma atsiriboti nuo dominuojančios kultūros, deja, nuo politikos pabėgti neįmanoma. Tiksliau sakant, pabėgti įmanoma, bet tai reikštų kapituliaciją ir Amerikos pasidavimą kultūrinei revoliucijai. Ar galima tam leisti įvykti?

Matyt, Baltieji rūmai nori, kad kultūrinis karas būtų pamirštas. Ponas Bushas tai aiškiai pasakė, kai buvo patvirtinti pranešimai apie jo pergalę Floridoje:

„Manau, kad niekas nevyksta be priežasties, ir tikiuosi, kad pastarosios penkios ilgos savaitės sustiprino mūsų ryžtą įveikti pastarosios praeities susiskaldymą ir šališkumą. Mūsų tauta turi pakilti virš susiskaldymo. Amerikiečiai turi bendrų vilčių, bendrų tikslų ir vertybių, kurios yra daug reikšmingesnės už bet kokius politinius skirtumus.“³⁹

„Nuostabu, ar ne?“ – kaip pasakytų Jake'as iš laidos „The Sun Also Rises“.⁴⁰ Tačiau griežta tiesa yra ta, kad Amerika negali pakilti virš susiskaldymo, kad amerikiečiai nebeturi „bendrų vilčių, bendrų tikslų ir bendrų vertybių“. Tokia yra kultūrinės revoliucijos realybė. Kaip savo „Kronikose“ rašo Chiltonas

Williamsonas jaunesnysis, revoliucija nėra pasirengusi gyventi ir leisti gyventi kitiems:41

„Senoji Amerika atmeta abortus, tos pačios lyties asmenų santuokas ir kitas šiuolaikines praktikas, kurios prieštarauja gamtai, žmogaus prigimčiai ir krikščioniškajai moralei. Naujoji Amerika atmeta viską, kas netelpa į šiuolaikinę pažangos sampratą: tabaką, alkoholį, greitą maistą, žalią mėsą, narvuose laikomus paukščius, medžioklę, rodeo, sportinę medžioklę, maldas sporto renginiuose, rasistinius pasisakymus, žodžio ir minties laisvę, keturračius sunkvežimius ir ginklus...42

Šajenas, Vajomingas, egzistuoja be minties, kad Niujorkas ir Los Andželas yra kažkur ten, bet Los Andželą ir Niujorką persekioja tai, kad kažkur ten, Didžiosios Amerikos dykynės prerijose ir kalnuose, yra kita Amerika su savo rūpesčiais, tradicijomis ir pageidavimais.“43

Kultūros karas baigsis tik tada, kai jis sunaikins mūsų visuomenę – arba mes ją sunaikinsime. Net ir ponas Bushas, nepaisant akivaizdaus nenoro, anksčiau ar vėliau turės dalyvauti kovose.

Yra daug ko, ko galite atsisakyti su konkrečiu žmogumi. Galite su juo dirbti, valgyti, kalbėtis. Bet jei jis pradės kovoti, turėsite kovoti ir jūs. Lyderiai palieka kultūrinio karo mūšio laukus tik pabėgdami arba mojuodami balta vėliava. Nuo septintojo dešimtmečio pradžios nė vienam prezidentui nepavyko išvengti kovos. Visi galiausiai pasirinko kurią nors pusę – ir visi sumokėjo kainą.

Tačiau iki tol, kol ponas Bushas neįsikėlė į Baltuosius rūmus, tradicionalistai galėjo tik skaičiuoti savo nuostolius. Kaip sakė Dorothy: „Toto, čia ne Kansasas.“44. Taip, tai ne Ronaldo Reagano Amerika. Clintonui pavyko pajungti didelę Jungtinių Valstijų dalį savo ideologijai. „Jų tikriausiai daugiau, nei maniau“, – po rinkimų pareiškė Rushas Limbaugas. Jei rinkimai vyktų šiandien ir Clintonas bei Reaganas kandidatuotų, 90 procentų mūsų kultūros elito pamirštų skandalus ir balsuotų už Clintoną. Ar Reaganas vis dar galėtų laimėti Kalifornijoje keturis kartus iš eilės? Ar prezidento kandidatas galėtų laimėti keturiasdešimt devyniose valstijose iš penkiasdešimties, kaip Nixonas 1972 m. ir Reaganas 1984 m.?

Politika negali išvesti Vakarų iš krizės, nes ši krizė yra dvasinė, o ne materialinė. Vakarų moterų atsisakymas gimdyti vaikus, Vakarų

visuomenės hedonizmo ir materializmo priėmimas – nieko iš to negali ištaisyti joks Tomas DeLay, Trentas Lottas ar ponas Bushas. Nepaisant to, politika gali kai ką padaryti. Franklinas Delano Rooseveltas prezidentūrą pavadino „pirmiausia moraline lyderyste“. Politikai gali imtis įvairių žingsnių, kad „sulaikytų“ revoliuciją ir paspartintų dieną, kai prasidės „atšaukimas“.

IMPERIJOS TEISMINĖ SISTEMA

Norint laimėti kultūros karą, būtina pakeisti Aukščiausiojo Teismo, revoliucijos tarano, statusą. Teismas turi grįžti į konstitucinę sritį, palikdamas patiems žmonėms spręsti, kokioje visuomenėje jie nori gyventi ir auginti savo vaikus. Jei Amerika išliks laisva šalimi, tai yra jų šventa teisė. Prezidentas Bušas teigia, kad neturi jokių priemonių patikrinti teisėjų, tačiau konservatoriai turi lakmuso testą: jei esi liberalas, tau draudžiama dalyvauti Aukščiausiąjame Teisme. Tokie teisėjų kandidatai kaip pono Busho vyresniojo globotinis Davidas Souteris ar prezidento Fordo globotinis Johnas Paulas Stevensas neturėtų patekti į Teismo akiratį.

Keturioliktoji pataisa, kuria valstijoms taikomi visi Konstitucijos Kongresui nustatyti apribojimai, turi būti palaipsniui panaikinta. Nuo Mirandos iki Roe prieš Wade bylų Aukščiausiasis Teismas diktavo savo sprendimus tautai būtent remdamasis šia pataisa.

1996 m. lapkritį kunigas Richardas Johnas Neuhausas, „First Writings“ redaktorius, surengė konferenciją „Demokratijos pabaiga? Teisminis valdžios uzurpavimas“. Pagrindinė konferencijos, sušauktos po dar vienos skandalingų Aukščiausiojo Teismo sprendimų serijos, tezė buvo suformuluota taip:

„Jungtinių Amerikos Valstijų vyriausybė nebevaldo valdomųjų sutikimu... Lieka išnagrinėti klausimą, ar pasiekėme tą demokratijos raidos lūžio tašką, kai sąžiningi piliečiai nebenori reikšti savo paramos valdančiajam režimui.“⁴⁶

Konferencijos dalyviai, kaip pranešė kunigas Neuhausas, „aptars galimas įstatymų, kurių sąžiningi piliečiai tiesiog negali laikytis, pasekmes.“⁴⁷ Šios pasekmės svyruoja „nuo žodinio nepritrimdymo iki pilietinio nepaklusnumo ir net iki teisingos ir etiškai pateisinamos revoliucijos“. Tarp konferencijos dalyvių buvo Robertas Borkas, kuris rašė: „Kai atėjo žinia iš Virdžinijos karo instituto, mano žmona pastebėjo: „Teisėjai elgiasi kaip banditų gauja.“ Banditas yra žmogus, kuris persekioja kitus žmones nepaisydamas įstatymų. Būtent taip

elgiasi dauguma Aukščiausiojo Teismo narių. “48 Buvęs JAV apeliacinio teismo teisėjas teigė, kad artėja laikas, kai šalies pareigūnai pagaliau įsikiš ir suvaldys Aukščiausiąjį Teismą:

„Galbūt išrinktas pareigūnas vieną dieną atsisakys įgyvendinti Aukščiausiojo Teismo sprendimą... Tai atrodo fantastiškas pasiūlymas, bet taip nėra. Galima paprieštarauti, kad sprendimo nevykdymas šioje byloje prilygsta pilietiniam nepaklusnumui; aš atsakau, kad Aukščiausiasis Teismas, priimantis sprendimus, nepagrįstus įstatymo autoritetu, yra lygiai toks pat pilietinio nepaklusnumo aktas.“49 Keletą „naujųjų konservatorių“ šokiravo frazė apie tai, kad JAV vyriausybė yra „delegitizuotas režimas“; šie asmenys vėliau konferenciją apibūdino kaip „kovingų antiamerikietininkų susibūrimą“. Kai kurie netgi atsistatydino iš „First Writings“ redakcijos kolegijos. Nepaisant to, konferencija buvo sėkminga ir sugebėjo patraukti visuomenės dėmesį.

Atsižvelgiant į tai, kad mūsų šalies teismų sistema įgavo diktatoriškų polinkių, ką galime padaryti, kaip tik smerkti tai? Pirma, galime paremti vyriausybės pareigūnus, kurie nori ignoruoti teismo sprendimus ir kurie gerai supranta pasekmes. Alabamos teisėjas Roy Moore teigia, kad Jungtinės Valstijos turėtų siųsti kariuomenę, kad pašalintų Dešimties įsakymų lentą nuo jo kabineto sienos. Kas bebūtų jam liepęs tai padaryti, nepaklustų.

Antra, turime reikalauti, kad Kongreso nariai pasinaudotų savo galia, kad apribotų Aukščiausiojo Teismo jurisdikciją ir priimtų įstatymus, kurie leistų amerikiečiams atšaukti federalinius teisėjus paprasta balsų dauguma, kaip Kalifornijoje. Be to, įstatymas turėtų nustatyti federalinių teisėjų kadencijų apribojimus. Kur yra valia, yra daugybė konstitucinių būdų žmonėms atkurti savo teisę į savivaldą.

PERSONALO ATNAUJINIMAS

Vietnamo karo metu generolas George'as Aikenas išgarsėjo savo pasiūlymu:

„Paskelbkime, kad laimėjome, ir nešdinkimės iš čia.“50 Aikenas ragino mus pripažinti pralaimėjimą ir susitaikyti su pasekmėmis ne tik Jungtinėms Valstijoms, bet ir vietnamiečių bei kambodžiečių, kurie mumis pasitikėjo, atžvilgiu. Jis iš esmės pasakė: **„Bėkime ir sakykime, kad laimėjome.“**

Amerikiečiams nepatiko generolo humoro jausmas. Nepaisant to, šiandien Aiken pozicija randa šalininkų tarp kai kurių neokonservatorių. **„Apgailestauju, kad nuvyliu Patą Buchananą, bet kultūros karas seniai baigėsi ir mes**

laimėjome“, – po mano kalbos Respublikonų nacionaliniame suvažiavime Hiustone pareiškė Irvingas Kristolis. 5 Gertrude Himmelfarb (ponia Irving Kristol) knygoje „Viena tauta, dvi kultūros“ rašė:

„Pasitenkinkime žinojimu, kad šios dvi kultūros egzistuoja kartu – žinoma, ruseno konflikto būsenoje, bet be riausių ar anarchijos. Amerika turi ilgą tolerancijos istoriją... tarpininkaudama tarp dviejų kultūrų, ramindama aistras ir ekstremizmą, tuo pačiu metu gerbdama tikruosius skirtumus, tai yra, unikalias kiekvienos kultūros savybes.“⁵²

Su ponios Kristol leidimu, ar ne per vėlu „išlyginti aistras“, kai kasmet siaubingai nužudoma milijonas negimusių kūdikių, kai įteisinamas kūdikių žudymas, kai išniekinami katalikiški simboliai, o vaikai mokomi kūniško iškrypimo džiaugsmų valstybinėse mokyklose, kai nuodijama kultūra, o praeities didvyriai tempiami per purvą? Kodėl turėtume „tenkintis“ tokia padėtimi? O gal tai yra tos „unikalios savybės“, kurias reikia gerbti?

Naciams įžengus į Paryžių neiššovus nė vieno šūvio, André Gide'as rašė: „Sudaryti taiką su vakarykštiu priešu yra ne bailumas, o išmintis ir susitaikymas su neišvengiamybe.“⁵³ Gide'as savo samprotavimuose klydo.

Jei Kristolai atkartoja generolo Aikeno žodžius, tai neokonservatorius Normanas Podhoretzas pradėjo kryžiaus žygį prieš Jaltą. Savo savimeile žavioje knygoje „Mano meilė Amerikai“ Podhoretzas teigia, kad kultūrinis karas išsigimsta „į susitarimą, kuris dar nėra iki galo įformintas... susitaikymą ir de facto paliaubas“.⁵⁴ Jis mielai cituoja tam tikrą Marką Lillą apie paliaubų sąlygas: „Amerikiečiai... nemato jokio prieštaravimo dirbdami pasaulinei ekonomikai darbo savaitės metu – tai reiganietiška svajonė, kairiųjų košmaras – ir leisdami savaitgalius septintojo dešimtmečio dvasinėje atmosferoje.“⁵⁵ Beje, „septintojo dešimtmečio dvasinė atmosfera“ labiausiai priminė kanalizaciją! Podhoretzas taip pat cituoja televizijos laidų vedėją Hugh Weldoną, kuris vedė laidą BBC televizijos tarnyboje ir leido savo svečiams, rašytojams ir prodiuseriams, „viešai vartoti nepadorią kalbą ir rodyti erotinius filmus, ribojančius su lengva pornografija“.⁵⁶ O ką darydavo Weldonas, kai svečias peržengdavo padorumo ribas? Jis įspėdavo svečią: „Rizikuojate neužmegzti ryšio su auditorija!“⁵⁷ Nenuostabu, kad pralaimime kultūros karą. Tai kapituliacinė nuotaika mūsų, kurį T. S. Eliotas apibūdino kaip „reiškinį, dėl kurio verta gyventi“.⁵⁸

Podhoretzas atkartoja garsiąją Henry Kissingerio pastabą, pasakytą paskutiniame Paryžiaus derybų dėl Vietnamo etape: „Taika jau čia pat“. Henry tikriausiai vėliau dėl to gailėjosi. „XX amžius artėja prie pabaigos“, – rašo Podhoretzas, – „ir man atrodo... kad taika jau beveik čia pat“.59

Pasakykite tai skautams! Būtent dėl šios kai kurių neokonservatorių pozicijos Samas Francisas šį judėjimą pavadino „nekenksmingais įtikinėtojais“. Kristolai ir Podhoretzai yra vakarykščiai kareiviai; Amerikai reikia naujų karių, vyrų ir moterų, pasiruošusių kovoti iki paskutinės kulkos už savo šalį.

ATVIRAS PASIPRIEŠINIMAS POLITINIAM KORREKTYVUMUI

Vienintelis teisingas atsakas į visus naujosios ortodoksijos veiksmus yra nepaklusnumas, pajuoka ir kontrataka. Kadangi mūsų priešininkai sugalvoja tokias politines pravardes kaip „naciai“, „fašistai“, „antisemitai“, „nacionalistai“, „homofobai“, „fanatikai“, „ksenofobai“ ir „ekstremistai“, turime atsakyti tuo pačiu.

Drąsa užkrečiama; pasipriešinimas veda į valią. Amerikiečiai myli silpnesnius, maištininkus ir kovotojus; jiems taip pat atsibodo nuolatinis šalies demonizavimas ir nuolatinis vadovavimas. Senas posakis „Kalbėk tiesą valdžiai!“ įgavo naują prasmę.

2001 m. keli studentų laikraščiai išspausdino provokuojančias antraštes: „Dešimt priežasčių, kodėl vergijos reparacijos yra bloga ir iš esmės rasistinė idėja.“60 Straipsnyje, kurį parašė Davidas Horowitzas, teigiama, kad juodaodžiai Amerikai skolingi daugiau nei Amerika jiems. Harvarde ir Kolumbijoje redaktoriai atsisakė spausdinti šį straipsnį. Brauno universitete studentai pagriebė pirmąjį tiražą. Rezultatas: vos už kelis dolerius visuomenei buvo pateikta kitokia perspektyva, ir daugelis suprato, kas šioje šalyje iš tikrųjų netolerantiškas.

KOVA SU RASINE PROPAGANDA

Užuot tiesiog prieštaravę neapykantos nusikaltimų įstatymams, kurie demonizuoja baltuosius vyrus, konservatoriai turėtų reikalauti iš Teisingumo departamento metinės ataskaitos apie bendrą sunkių rasiškai motyvuotų nusikaltimų, įskaitant gaujų apiplėšimus ir išžaginimus, skaičių, suskirstytą pagal rasę, ir ataskaitos apie seksualinius nusikaltimus prieš vaikus, suskirstytą pagal „heteroseksualius“ ir „homoseksualius“. Jei tiesa, kad baltieji vyrai įvykdo

daugumą rasiškai motyvuotų nusikaltimų, įrodykite tai! O jei tai netiesa, turime išsiaiškinti, kas yra pagrindiniai piktadariai.

Be to, departamentas privalo pranešti apie visus sunkius nusikaltimus prieš imigrantus, taip pat apie visus sunkius nusikaltimus, kuriuos padarė imigrantai. Naujienų pranešimuose paprastai pabrėžiami pirmieji ir „pamirštama“ paminėti antrieji. Atskleiskite tiesą; kaip sakė Alas Smithas, iškelkite ją į dienos šviesą, nes „niekas neamerikietiška negali išlikti“.

ABORTO ĮSTATYMAI

Tik 17–19 procentų amerikiečių (remiantis įvairiomis apklausomis) pritaria visų abortų uždraudimui.⁶¹ Tačiau per pastaruosius penkerius metus tų, kurie ragina apriboti jų prieinamumą, dalis išaugo nuo 33 iki 43 procentų, o 51 procentas JAV piliečių mano, kad tam tikri įstatyminiai apribojimai yra būtini.⁶² To pakanka, kad Kongresas balsuotų dėl vėlyvojo nėštumo abortų uždraudimo. Tokio įstatymo priėmimas neišvengiamai sulauktų bažnyčios, kuri rūpinasi „gyvybės išsaugojimu“, pritarimo. Katalikų vyskupai galėtų būti spaudžiami pateikti panašius klausimus katalikų įstatymų leidėjams – senatoriams Doddui, Leahy, Harkinui, Daschle'ui ir Kennedy'ui, kuriems, regis, reikia priminti popiežiaus Pijaus XII žodžius iš jo enciklikos „Casti Connubi“ (Apie krikščionišką santuoką, 1930 m.):

„Tie, kuriems patikėtos valdžios vadelės, neturi pamiršti pirmosios kiekvieno valdžios atstovo pareigos... saugoti nekaltų žmonių gyvybes... tarp kurių pirmiausia turime paminėti kūdikius, paslėptus jų motinų iščiose. O jei tie, kuriems patikėta valdžia... jų neapsaugo, o savo įstatymais ir nuostatais pasmerkia juos mirčiai nuo gydytojų ir kitų rankų, jie privalo prisiminti, kad Dievas yra nekaltų nužudytųjų Teisėjas ir Keršytojas, kurių kraujas šaukiasi iš žemės į dangų.“⁶³ Velionio popiežiaus žodžius reikėtų perskaityti kiekvienoje bažnyčioje balsavimo savaitę.

Nuo tada, kai Aukščiausiasis Teismas panaikino Misūrio valstijos draudimą dėl vėlyvojo aborto, Kongresas nusprendė nesikišti ir net nesvarstė federalinio tokių abortų draudimo. Tačiau neišvengiamai ateis laikas tiek Kongresui, tiek prezidentui pasinaudoti savo konstitucinėmis teisėmis ir grąžinti teismui konstituciškai nustatytą jurisdikciją.

PILIETINIAI BOIKOTAI

Montgomerio „autobusų boikotas“ žymėjo naujo pilietinių teisių judėjimo gimimą. NAACP organizuoti boikotai privertė Pietų Karolinos valdžią nuleisti Konfederacijos kovos vėliavą nuo valstijos sostinės vėliavos stiebo. Boikotai taip pat gali būti naudojami nubausti tuos, kurie puola tradicines vertybes, ir, dalyvaujant, pritraukti naujų rėmėjų.

Baptistų boikotas prieš „Walt Disney Studios“ žlugo tik dėl migloto priešo įvaizdžio. Baptistai bandė paskelbti ekonominį karą didžiulei žiniasklaidos imperijai, kuriai priklauso ESPN ir ABC, „Disney World“, „History Channel“ ir beisbolo komanda „Anaheim Angels“. Tačiau boikoto metodas, tikrai demokratinis ginklas, gali būti naudojamas konkrečiam produktui ar gamintojui „nubausti“. Kai Ronaldas Reaganas pradėjo kampaniją prieš Sovietų imperiją, jis susilaikė nuo NATO kariuomenės siuntimo į Vidurio Europą; jo įsakymu Amerikos kareiviai užėmė mažytę Grenadą. Grenados strategija galėtų veikti ir kitose situacijose. Kaip? Lygiai taip pat, kaip Cesar Chavez pelnė Kalifornijos ūkininkų paramą, vadovavęs vynuogių boikotui. Jei tradicionalistai ir respublikonai susivienys, pasirinks konkretų produktą, reklamuojamą vienoje iš prieštaringiausių, žemo reitingo televizijos laidų, ir paragins jį boikotuoti, tikėtina, kad gamintojas atšauks reklamas. Tada jie pereis prie kito produkto, kol neliks nė vieno, norinčio mokėti už savo produktų reklamą toje prieštaringoje laidoje. Jei boikotas atnešė sėkmę Cesar Chavez ir NAACP, kodėl jis neturėtų atnešti sėkmės tradicionalistams?

INICIATYVOS IR REFERENDUMAI

Netrukus po to, kai Pietų Karolina nuleido Konfederacijos mūšio vėliavą, o Džordžija atsisakė savo Šv. Andriejaus kryžiaus vėliavos, atėjo Misisipės eilė. Po kelių mėnesių diskusijų valstijos įstatymų leidėjai nusprendė pateikti šį klausimą referendumui, klausdami žmonių, ar jie nori išlaikyti Konfederacijos mūšio vėliavos kopiją kaip Magnolijos valstijos vėliavą, ar pakeisti ją kažkuo kitu. Gubernatorius, vietos žurnalistai ir verslo lyderiai beveik vieningai pasisakė už senosios vėliavos atsisakymą; respublikonų senatoriai Trentas Lottas ir Thadas Cochranas diskretiškai tylėjo. 2001 m. balandžio 17 d. Misisipės gyventojai 65 proc. balsų prieš 35 proc. balsų nubalsavo už 104 metų senumo vėliavos išsaugojimą.

Tradicijos galia nugalėjo pinigų galią. Netgi nedaugelis etninių mažumų rajonų balsavo už senąją vėliavą. Taigi išvada: kultūros ir moralės klausimais tradicionalistai turi atiduoti sprendimus žmonėms. Paskutinė viltis išsaugoti ir atgaivinti judėjų-krikščionių kultūrą priklauso Amerikos piliečiams, kurie yra abejingi pinigų galiai ir kurių netrikdo spaudos nepritarimas.

Mūsų Konstitucijos autorius tikėjo žmonių teise į savivaldą. „Žmonės yra vienintelis teisėtas valdžios šaltinis“, – rašė Madisonas, – „todėl teisinga ir natūrali respublikonų teorijos dalis yra kreiptis į tą patį šaltinį, kai tik iškyla būtinybė išplėsti, sutrumpinti ar pakeisti vyriausybės galias.“⁶⁵

Ne visi sprendimai gali būti priimami žmonių valia. Ne visi žmonių priimti sprendimai sušildys tradicionalistų širdis. Juk mūsų priešai turi daug šalininkų Amerikos visuomenėje. Tačiau referendumas yra savotiška paskutinė apeliacija, kurioje galima rasti apsaugą nuo teisminės savivalės ir įstatymų leidėjų žaidimų

FINANSINIS ALKIS

Jei respublikonai įsitikins, kad neturi kito pasirinkimo, kaip tik įsitraukti į kultūrinį karą, jie gali padaryti didelę žalą savo oponentams. Juk federalinė vyriausybė šiandien yra kultūrinės revoliucijos išdininkė. Jei respublikonų Kongresas atskleis ir uždarys viešojo finansavimo kanalus tokioms organizacijoms kaip „Planned Parenthood“ ir NAACP, taip pat uždarys tokių organizacijų kaip Menų ir humanitarinių mokslų fondas, Švietimo departamentas ir Pilietinių teisių komisija veiklą, jų oponentai faktiškai atsidurs skolose. Deja, respublikonai yra labai susirūpinę dėl kaltinimų „nesantaikos sėjimu“.

Nepaisant to, koks nors drąsus ir smalsus tyrėjas anksčiau ar vėliau visuomenei atskleis visų organizacijų, kurioms leidžiama naudotis federaliniu „federaliniu kapitalu“, sąrašą, o tada Baltieji rūmai ir Kongresas bus paprašyti nutraukti finansavimą tiems, kurie, nepaisant jų politinės priklausomybės, žaidžia politiką su mokesčių mokėtojų pinigais. Kaip rašė Jeffersonas: „Priversti žmogų aukoti lėšas nuomonėms, kuriomis jis netiki ir nuo kurių bėga, skleisti yra nuodėmė ir tironija.“

Kongresas turėtų panaikinti Prezidento dieną ir sugrąžinti Vašingtono dieną kaip nacionalinę šventę mūsų tautos įkūrėjo atminimui.

** Kalifornijos pilietinių teisių iniciatyva (CCRI), kurią rinkėjai patvirtino 60 balsų prieš 40, draudžia rasinę diskriminaciją ir valstybės pareigūnų vykdumą*

prozelitizmą. Reikėtų surasti kongresmeną, kuris išverstų Kalifornijos universiteto Regentų tarybos nario Wardo Connerly parengtą CCRI tekstą į teisinę kalbą ir paskatintų Kongresą svarstyti šią iniciatyvą kaip 2002 m. Pilietinių teisių įstatymą. Tekstas aiškus: „Valstybės vyriausybė negali diskriminuoti ir teikti pirmenybės jokiai asmeniui ar asmenų grupei dėl rasės, odos spalvos, lyties ar tautinės kilmės eksploatuojant viešąsias įstaigas, mokyklas ir sudarydama viešąsias sutartis.“⁶⁶

Paprašytas pareikšti savo nuomonę apie šią iniciatyvą, senatorius Josephas Liebermanas, pono Gore'o kandidatas į viceprezidentus, atsakė: „Nematau jokios priežasties prieštarauti... Tai esminių Amerikos idealų deklaracija... Joje teigiama, kad niekas negali būti diskriminuojamas jokios grupės naudai.“⁶⁷ Iš tikrųjų senatoriaus žodžiai išreiškia visuomenės, kuri ignoruoja rasinius klausimus, kredo. Jei Kongresas nepriims šios iniciatyvos, vadovaudamasis 1964 m. Pilietinių teisių įstatymo dvasia, mums reikės naujo Kongreso.

PRIKLAUSOMYBĖ

Jungtinėje Karalystėje šis terminas reiškia kai kurių Anglijos parlamento Londone funkcijų perdavimą Škotijos, Velso ir Ulsterio parlamentams. Decentralizacija galėtų būti išsigelbėjimas tradicionalistams.

Tarp istorinių pasaulietinio humanizmo pergalių yra Aukščiausiojo Teismo pritarimas krikščionybės ir visų jos simbolių pašalinimui iš valstybinių mokyklų. Kadangi valstybinės mokyklos Amerikoje turi beveik monopolį pradinio ir vidurinio ugdymo srityje ir kadangi šios mokyklos nebetenkina daugumos gyventojų interesų, jų monopolija turėtų būti panaikinta. Mokyklų valdyboms, direktoriams ir mokytojams turi būti suteikta nepriklausomybė ir teisė patiems nuspręsti, ko ir kaip mokytį vaikus, kokius vadovėlius naudoti, kokias šventes švęsti, kokias knygas skaityti ir pan. Tėvams turėtų būti suteikta teisė naudoti mokesčių mokėtojų pinigus savo vaikų švietimui finansuoti, nesvarbu, ar tai būtų valstybinės, ar privačios, pasaulietinės, ar religinės mokyklos ir kolegijos. Šiuo atveju paskolos yra geriau nei garantijos, kurios galėtų paskatinti pernelyg didelį pareigūnų smalsumą dėl religinių mokyklų. Tegul valstybinės mokyklos atspindi visą švietimo formų įvairovę – berniukų mokyklas, mergaičių mokyklas, mišrias mokyklas, kur, beje, bus vietos mokinių tėvų religinėms ir kultūrinėms vertybėms persidengti.

Jei viena mokykla nori švęsti Chanuką, kita – Kalėdas, o trečia – Kvanzu – tegul švenčia kaip nori. Tegul vietos bendruomenė šį klausimą sprendžia demokratiniais balsavimais. Mes negalime susitarti beveik dėl nieko. Tegul šie nesutarimai pasireiškia mūsų mokyklose. Švietimo monopolio panaikinimas yra daug svarbesnis tautos sveikatai nei Billo Gateso kompiuterinės programinės įrangos monopolio panaikinimas.

Deja, abi partijos apie tai negalvoja. Ponas Clintonas kalbėjo apie uniformų įvedimą, ponas Bushas – apie trečiųjų akademinių rezultatų gerinimą. Valdžia nenori matyti šios problemos.

CENZŪRA

Savo knygoje „Artėjant prie Guros“ Robertas Borkas iškėlė gana savalaikį klausimą, atsižvelgiant į tai, kas parduodama amerikiečiams prisidengiant „šiuolaikiniu menu“. Ar turėtume toliau toleruoti šią bjaurybę iš pagarbos Pirmajai pataisai? Borkas rašo:

„Atrodo, tarsi tam tikras drovumas trukdytų mums pasakyti, kad Mapplethorpe'o ir Serrano paveikslų negalima eksponuoti viešai, nesvarbu, kas moka už parodas. Šį drovumą reikia įveikti, jei norime išvengti tolesnio kultūrinio degradavimo... Fotografijos ir paveikslai būtų ne mažiau įžeidžiantys, jei paaiškėtų, kad jų eksponavimą finansavo pamišęs milijardierius.“⁶⁸

Kur draudžiama valstybinė cenzūra, turi egzistuoti ir viešoji cenzūra. Valstybei ir tautai reikia Aukščiausiojo Teismo, kuris suprastų, kad Konstitucija leidžia valstybėms ir bendruomenėms nustatyti savo padorumo standartus. Absurdiška, rašo Jacques'as Barzunas, kai valstybė „smerkia smurto ir seksualinio palaidumo plitimą tarp jaunimo, tačiau nesiima jokių veiksmų prieš siaučiantį smurtą ir pornografiją filmuose ir knygoje, parduotuvėse ir klubuose, televizijoje ir internete bei populiarių muzikantų dainose; manoma, kad vyriausybės įsikišimas pažeistų žodžio laisvę.⁶⁹ <...> Kai žmonės priima absurda kaip normą, tai reiškia, kad kultūra nyksta.⁷⁰“

Amerikos kultūros detoksikacija yra daug svarbesnė nei bet koks absoliutistinis Pirmosios pataisos aiškinimas.

ISTORIJOS MOKYMAS

Amerikos jaunimas demonstruoja nepaprastą savo šalies istorijos neišmanymą, ką patvirtina daugybė testų rezultatų. Tai yra ir tragedija, ir pavojus šaliai. Aukščiausiasis Teismas draudžia religijai patekti į valstybines mokyklas, tačiau jis negali uždrausti vaikams mokytis istorijos. Tėvai ir mokytojai privalo užtikrinti, kad Amerikos istorija būtų dėstoma mokyklose visus dvylika metų ir kad kiekviena knyga, naudojama jai mokytis, būtų tėvų perskaityta prieš tai, kad jie galėtų būti tikri, jog ji tikrai pasakoja apie didžiausius Amerikos žmonių pasiekimus. Jokia tauta negali prilygti mums savo istorijos didybei. Visas pasaulis tai žino, ir atėjo laikas tai padaryti ir amerikiečiams. Beveik visi vaikai, kurie tokiu būdu „pasinėrę“ į istoriją, užaugs patriotais.

Prezidentas Bushas turėtų sušaukti konferenciją apie Amerikos istoriją ir pakviesti žymiausius mūsų ekspertus. Konferencijos tikslas – atkreipti visuomenės dėmesį į skandalingas jaunų amerikiečių istorijos ugdymo nesėkmes ir pakelti istorijos mokymą mokyklose į kokybiškai naują lygį. Šis projektas tam tikra prasme atitinka prezidento Eisenhowerio projektą, kuris, rusams paleidus pirmąjį palydovą, paragino tautą studijuoti mokslą ir skirti daugiau laiko fiziniam krūviui.

Nacionalinis istorijos konkursas (panašus į Nacionalinį rašybos konkursą) galėtų paskatinti dešimtis tūkstančių vaikų giliau pasinėsti į savo šalies praeitį. Kuo daugiau vaikas sužinos apie Amerikos praeitį, tuo didesnė tikimybė, kad jis vengs prisijungti prie tų, kurie paskelbė karą Amerikos paveldui. Be to, šiems vaikams visą gyvenimą bus atviros durys į istoriją, o istorija yra nuostabus pasaulis, kurio tyrinėti niekada nepavargstama.

Po britų pralaimėjimo Saratogoje Adamas Smithas gavo laišką iš draugo; laiške buvo teigiama, kad Amerikos kolonijų praradimas sunaikins Britaniją. Smithas atsakė: „Tautoms būdinga daug nelaimių.“⁷¹ Jis turėjo omenyje, kad didžiosios tautos gali išgyventi pralaimėjimą ir net „amputaciją“ ir toliau egzistuoti. 1777 m. Britanija dar nebuvo patyrusi daugelio savo būsimų triumfų – Trafalgaro, Vaterlo, Diunkerko, „Britanijos mūšio“...

Tačiau kokios Vakarų atgimimo perspektyvos?

Būkime atviri – prognozės nėra itin optimistinės. Visai įmanoma, kad žmonija išgyvena paskutinį prieš penkis šimtmečius prasidėjusios tragedijos aktą. Tuomet krikščionybė, suskilusi į stačiatikybę ir katalikybę, sukrėsta Reformacijos, išsivadavo iš Europos ribų ir išsiruošė užkariauti pasaulį.

Atėjus XVIII amžiui, iškilo naujas, daug rimtesnis iššūkis ne tik Romai, bet ir visai krikščionybei, taip pat ir jos sukurtai kultūrinei bei politinei tvarkai. „Ecrasez l'infame!“ Volteras savo laiškus užbaigė fraze: „Sunaikinkite šią bjaurybę“, turėdamas omenyje Bažnyčią.⁷² Diderot pareiškė: „Žmonija nebus laisva, kol paskutinis karalius nebus pasmaugtas paskutinio kunigo viduriais.“⁷³ Rousseau pridūrė: „Žmogus gimė laisvas, bet šiandien jis yra grandinėmis.“⁷⁴

Prancūzija paklausė rašinėtojų kvietimo. Monarchija žlugo. Liudvikas XVI, Marija Antuanetė ir Prancūzijos aristokratai buvo pasiųsti į giljotiną. Bažnyčia neteko savo turto ir buvo apiplėšta. Protas nugalėjo tikėjimą, o tai lėmė rugsėjo žudynes, teroro valdymą, Robespjerą ir diktatūrą, Bonapartą ir imperiją bei ketvirtį amžiaus trukusį visos Europos karą, iš kurio Prancūzija išlipo susilpnėjusi ir susiskaldžiusi.

Tada atėjo Darvinas, aiškindamas, kad žmogus yra evoliucijos, o ne Dievo kūrinio rezultatas. Marksas religiją paskelbė „liaudies opiumu“, o Nietzsche turėjo įžūlumo tęsti loginę grandinę iki pabaigos: „Dievas mirė... ir mes jį nužudėme“.⁷⁵ Jei Dievas mirė, sako Alioša „Broliais Karamazovais“, tada viskas leidžiama. Jei Dievas mirė, logika veda mus prie tokios išvados: krikščionybė yra fikcija, parazitų klasės prasimanymas ir nusipelno nedelsiant išnaikinti už šimtmečius trukusią apgaulę ir nusikaltimus žmogaus orumui bei pažangai. Išnaikindami krikščionybę, mes seksime protu ir mokslu ir sukursime geriausią iš visų įmanomų pasaulių žemėje, tobulindami ir tobulindami vienintelį pasaulį, kuriame mums lemta gyventi.

Tačiau, jei krikščionybė pagimdė Vakarų civilizaciją ir yra jos politinės struktūros bei etinės sąmonės pagrindas, ar Vakarai gali išgyventi krikščionybės žlugimą? Ar Durantas negalėtų „istorijoje, nuo Adomo iki šių dienų, rasti jokio įtikinamo visuomenės išsaugojimo be religijos pagalbos pavyzdžio“.⁷⁶ Kaip rašė Belloco epigrama: „Tikėjimas yra Europa. Europa yra tikėjimas“.⁷⁷ Bet jei šis tikėjimas išnyks, kokie įsitikinimai, kokie vienijantys principai, kokie moraliniai autoritetai galės išgelbėti Vakarus? Kas iš viso daro Vakarus unikalius? Kokie ryšiai sieja jo žmones ir tautas?

Kai kas galėtų sakyti, kad rasinis solidarumas. Tačiau pastarieji penki šimtai metų buvo kupini kruvinų europiečių nesutarimų, o Pirmasis ir Antrasis pasauliniai karai užbaigė šią beprotybę. Be to, per šiuos penkis šimtus metų

didieji Vakarų tikėjimo, civilizacijos ir kultūros priešai paliko Vakarus. Amerika šiandien yra daugiatautė šalis, o Europos šalys tokios bus rytoj.

Linkolnas kalbėjo apie žmones, kuriuos vienija „mistinės atminties akordai“.⁷⁸ Bet paklauskite anglo, prancūzo ar lenko, ar šie „mistiniai akordai“ juos vienija su vokiečiais ar rusais. Kai amerikiečiai prisimena savo istoriją, vieni žavisi jos didybe, o kiti tvirtina, kad joje gausu žiaurumų ir gėdingų poelgių. Ir nuo tada, kai Amerika ir Europa atvėrė savo sienas milijonams tų šalių, kurias kadaise kolonizavo ir engė amerikiečiai ir europiečiai, gyventojų „mistiniai atminties akordai“ linkę žmones skaldyti, o ne vienyti.

Lieka viena didžioji vienijanti jėga: demokratija. Laisva rinka, demokratija, Amerikos vertybės – tai, ką mes giname ir už ką kovojame. Tačiau net demokratija šiuo atveju mums netinka. Daugumai amerikiečių nerūpi, kas ar kaip valdomos kitos tautos. Visuotinis tikėjimas demokratija yra per silpnas, kad užsitikrintų Vakarų paramą kitose pasaulio dalyse. Daugumai kitų tautų demokratija yra intelektualiai sąvoka, patraukli protui, o ne širdžiai. Žmonės pasirengę kovoti ir mirti už šeimą, už draugus, už tikėjimą, už šalį, už laisvę – bet už demokratiją? George'as Buie pasakojo, kaip jis grįžo iš bombardavimo Japonijos salose – jo lėktuvas buvo numuštas, antrasis pilotas žuvo – ir staiga „į galvą atėjo mintys apie bažnyčios ir valstybės atskyrimą“; publika nepatenkintai murmėjo. Jei rytoj Indijos, Prancūzijos, Italijos ar Brazilijos vyriausybės taptų karinio sąmokslu aukomis, kiek amerikiečių šį įvykį laikytų vertu tūkstančių Amerikos kareivių mirties?

Demokratijos nepakanka. Jeitsas buvo teisus: kai miršta tikėjimas, „viskas subyra, ir centro nebeįmanoma išlaikyti“.⁷⁹ Galbūt, kaip ir bet kuriai civilizacijai, Vakarų laikas iš tiesų eina į pabaigą; jo mirtį lemia aplinkybės, ir nebėra prasmės skirti naujų vaistų ar skausmingų procedūrų. Pacientas miršta; nieko negalima dėl to padaryti. Jį gali išgelbėti tik tikėjimo atgimimas ir „visuotinis pabudimas“. Vakarų žmogus neišnyks, bet jo buvimas planetoje anksčiau ar vėliau nustos būti pastebėtas...

Užaugome žinodami, kad Šaltasis karas bus laimėtas. Nedaugelis iš mūsų suprato, koks silpnas buvo priešas, kaip negailestingai jo valdovai slopino nepritarimą, slėpdami savo tuštumą po žiaurumu, ir tik nedaugelis asmenų numatė netikėtą ir greitą 1989 m. žlugimą. Vis dėlto tikėjome savo pergale,

tikėjome, kad galime įveikti priešą, jei turėsime valios, pasitikėjimo savimi ir tinkamos vadovybės.

Kultūrinė revoliucija pavyko ten, kur komunistams nepasisekė. Komunistai nustojo pritraukti naujų narių Vakaruose dvi kartos prieš savo žlugimą. Ir Kultūrinė revoliucija iki šiol tebeverbuoja naujus šalininkus. Vien demokratija negali jos įveikti, nes demokratija yra neapsaugota nuo ideologijos, orientuotos į demokratijos transformavimą per naują elitą, naują tikėjimą ir naują pasaulio tvarką. Iš tiesų, demokratija palengvina revoliuciją, kaip atrado tokie teoretikai kaip Marcuse. Hitleris pademonstravo, koks nereikšmingas yra demokratinis pasipriešinimas tikros grėsmės akivaizdoje. Būtent tai Eliotas turėjo omenyje, kai 1939 m. rašė:

„Terminas „demokratija“ – niekada nepavargstu to kartoti vėl ir vėl – neturi jokių teigiamų savybių, kurios pakaktų, kad vienas atsilaikytų prieš savo priešus; jie lengvai paverčia demokratiją tuo, ko nori. Jei išsižadėsite Dievo (o Jis yra pavydus Dievas), turėsite garbinti Hitlerį ir Staliną.“⁸⁰

Kai ideologija įsitvirtina visuomenėje, ją gali išnaikinti tik aukštesnė jėga – arba aukštesnė ideologija. Tikėjimą galima nugalėti tik tikėjimu. O kokią alternatyvą krikščionybei galėtų turėti Vakarai? Eliotas vėl:

„Politinė filosofija daug pasiskolino iš etikos, o etika – iš religinių tiesų; todėl tik grįžę prie šių tiesų šaltinio galime tikėtis sukurti socialinį organizmą, kuris net ir ant žlugimo ribos neignoruos nekintamų realybės dėsnių.“⁸¹ Tačiau jei krikščionybė prarado savo patrauklumą, jei krikščionybė yra „neteisingas pasirinkimas“, revoliucija įsibėgės, kol atsitrenksime į realybės sieną. Galbūt Cyrilas Connolly buvo teisus, kai prieš pusę amžiaus rašė: „O Vakarų soduose žibintai jau gęsta...“⁸²

Amerika yra paradoksas. Ji išlieka didžiausia tauta žemėje, galimybių šalis, pasižyminti gyvybingumu, kurio neturi jokia kita tauta. Mes, amerikiečiai, esame labiausiai palaiminti mirtingieji. Mūsų mokslas, technologijos ir medicina yra visos žmonijos pavydas. Kai kurie iš mūsų vis dar gyvi tik dėl chirurginių intervencijų, medicinos prietaisų ir stebuklingų vaistų, neišsivaizduojamų mūsų jaunystėje. Turime daug kuo būti dėkingi savo šaliai. Niekas neneigs jos manierų grubumo, jos kultūros nuosmukio, jos sielos nuodų, tačiau Amerika vis dėlto išlieka šalimi, už kurią verta kovoti – ir paskutine utopija šioje planetoje.

Sėdėdamas karste vežime, kuris jį vežė per Virdžinijos dykumą į egzekuciją, senasis abolicionistas Johnas Brownas, kaip teigiama, pasakė: „Graži šalis.“⁸³ Ir taip yra. Štai kodėl jokių būdų negalime kištis į tuos, kurie nori grąžinti ją žmonėms.

PADĖKA

Laikydamasis ilgametės tradicijos, 2000 m. lapkritį pasitraukiau į savo kabinetą skaityti, mąstyti ir rašyti. Ši knyga – mano vienatvės pasekmė. Be žmonos Sheilos palaikymo, ypač tarp rinkimų kampanijų, ji niekada nebūtų parašyta.

Taip pat norėčiau padėkoti savo draugei, redaktorei ir agentei Fredi Freedman už jos atsidavimą ir užjaučiantį redagavimą. Tai mano ketvirtoji knyga, kurią išleido Fredi. Taip pat dėkoju Tomui Dunnui, mano leidėjui „St. Martin's Press“, už jo pagalbą ir rūpestį, ir Seanui Desmondui, kuris peržiūrėjo tekstą kiekviename etape – nuo maketavimo iki spausdinimo.

Penki draugai maloniai perskaitė rankraštį ir atliko reikiamus iškarpytus, pataisymus ir papildymus, su daugeliu iš jų sutikau: Samas Francisas, Billas Lindas, Scottas McConnellas, Billas Hawkinsas ir Allanas Ryskindas. Taip pat esu dėkingas Karai Hopkins, savo nenuilstamai asistentei, kuri surado citatas, kurias miglotai prisiminiau, ir ištraukė naujų faktų, argumentų ir idėjų iš knygų, kurių anksčiau nebuvo skaitęs. Be jos pagalbos ši knyga nebūtų tokia išsami ir įtraukianti, kokios tikiuosi. Galiausiai dėkoju JT Gyventojų skaičiaus skyriaus atstovui Josephui Chami už draugišką pagalbą ir greitą atsakymą į visus mano prašymus.

PASTABOS – praleista.

.....

Keletas štrichų iš Pat Buchanan biografijos

Patrick Joseph Buchanan (g. 1938 m. lapkričio 2 d.) – amerikiečių rašytojas, politinis komentatorius ir politinis patarėjas. Jis buvo JAV prezidentų Richardo Nixono, Geraldo Fordo ir Ronaldo Reagano padėjėjas ir specialusis konsultantas. Buchananas, įtakinga paleokonservatizmo, nacionalistinės ir tradicionalistinės konservatizmo atmainos Jungtinėse Valstijose, figūra, daugelis stebėtojų Buchanano politiką laiko trumpizmo ir šiuolaikinės postliberalios Naujosios dešinės pirmtaku.

Buchananas siekė respublikonų nominacijos į prezidentus. 1992 m. jis varžėsi su dabartiniu prezidentu George'u H. W. Bushu, agituodamas prieš Busho pažado „Skaityk iš mano lūpų: jokių naujų mokesčių“ sulaužymą, taip pat prieš jo užsienio politiką, prekybos ir imigracijos politiką bei pozicijas socialiniais klausimais. 1992 m. respublikonų nacionaliniame suvažiavime Buchananas pasakė savo „kultūrinio karo“ kalbą, palaikydamas nominuotą prezidentą Bushą. 1996 m. jis varžėsi su vėliau respublikonų kandidatu tapusiu Bobu Dole'u, tačiau pasitraukė gavęs tik 21 procentą respublikonų pirminių rinkimų balsų. 2000 m. jis buvo Reformų partijos kandidatas į prezidentus. Jo kampanija buvo sutelkta į nesikišimą į užsienio reikalus, pasipriešinimą nelegaliai imigracijai ir pasipriešinimą gamybos perkėlimui iš laisvosios prekybos.

2002 m. Buchananas įkūrė žurnalą „The American Conservative“ ir įkūrė fondą pavadinimu „The American Cause“. Jo straipsniai buvo publikuoti leidiniuose „The Occidental Observer“, „Human Events“, „National Review“, „The Nation“ ir „Rolling Stone“. Pirmasis CNN laidos „Crossfire“ vedėjas, jis buvo politinis komentatorius MSNBC kabelinės televizijos tinkle, įskaitant laidą „Morning Joe“ iki 2012 m. vasario mėn., vėliau pasirodęs „Fox News“ kanale. Buchananas taip pat buvo nuolatinis „The McLaughlin Group“ diskusijų dalyvis. Daugelis jo pažiūrų, ypač pasipriešinimas Amerikos imperializmui.

Buchanano tėvas buvo airių, anglų ir škotų kilmės, o motina – vokiečių kilmės. Jo prosenelis kovojo Amerikos pilietiniame kare Konfederacijos valstijų armijoje. Jis žavisi Robertu E. Lee, Douglasu MacArthuru ir Josephu McCarthy.

Buchananas gimė katalikiškoje šeimoje ir lankė katalikiškas mokyklas, įskaitant jėzuitų valdomą Gonzagos koledžo vidurinę mokyklą Vašingtone. Vėliau jis studijavo Kolumbijos universiteto Žurnalistikos magistrantūroje, kur parašė disertaciją apie besiplečiančią prekybą tarp Kanados ir Kubos ir 1962 m. įgijo žurnalistikos magistro laipsnį.

Jis buvo pirmasis Nixono prezidento rinkimų kampanijos pasamdytas patarėjas; jis daugiausia dirbo opozicijos tyrėju. Buchanano parašytos partinės kalbos buvo sąmoningai nukreiptos į atsidavusius Richardo Nixono rėmėjus, dėl ko jo kolegos netrukus praminė jį ponu Viduje. Buchananas keliavo su Nixonu per visas 1966 ir 1968 m. kampanijas. Jis keliavo po Vakarų Europą, Afriką, o po Šešių dienų karo – ir Artimuosius Rytus.

Niksono prezidentavimo metu Buchananui buvo patikėti ryšiai su spauda, politinės pozicijos ir politinė strategija. Niksono prezidentavimo pradžioje Buchananas dirbo Baltuosiuose rūmuose Niksono ir viceprezidento Spiro Agnew asistentu ir kalbų rašytoju. Jis sugalvojo frazę „tylioji dauguma“ ir padėjo formuoti strategiją, kuri pritraukė milijonus demokratų pas Niksoną. 1972 m. memorandume jis pasiūlė Baltiesiems rūmams „siekti atgaivinti anti-establišmento tradiciją ar temą Amerikos politikoje“. Jis lydėjo Niksoną jo kelionėje į Kiniją 1972 m. ir aukščiausiojo lygio susitikimuose Maskvoje, Jaltoje ir Minske 1974 m. Jis pasiūlė Niksonui demokratų oponentą George'ą McGoverną pavadinti ekstremistu ir sudeginti Baltųjų rūmų įrašus. Vėliau Buchananas teigė, kad Niksonas būtų išgyvenęs Votergeito skandalą ir išlaikęs savo reputaciją, jei būtų sudeginęs įrašus. Buchananas liko specialiuoju Nixono padėjėju iki pat paskutiniųjų Votergeito skandalo dienų. Kai Nixonas atsistatydino 1974 m., Buchananas trumpai liko specialiuoju padėjėju naujam prezidentui Geraldui Fordui. Buchananas apie Votergeito skandalą pastebėjo: „Prarasta galimybė pasipriešinti politinėms jėgoms, kurios žlugdo išreikštą nacionalinę valią...Sukelti politinę kontrrevoliuciją sostinėje...niekas nepakeis principingo ir atsidavusio dešiniųjų pažiūrų žmogaus Ovaliajame kabinete“.

Ilgainiui po atsistatydinimo Niksonas pavadino Buchananą patikėtiniu ir teigė, kad jis nėra nei rasistas, nei antisemitas, nei fanatikas ar „neapykantos kurstytojas“, o „padorus, patriotiškas amerikietis“. Niksonas teigė, kad Buchananas turėjo „keletą tvirtų pažiūrų, pavyzdžiui, savo „izoliacionistinę“ užsienio politiką, su kuriomis jis nesutiko. Nors Niksonas nemanė, kad Buchananas turėtų tapti prezidentu, jis teigė, kad komentatoriaus „reikėtų išklaudyti“. Tačiau, remiantis prezidento Niksono 1970 m. Johnui Ehrlichmanui išsiųstu memorandumu, Niksonas Buchanano požiūrį į integraciją apibūdino kaip „segregaciją amžinai“. Po Niksono perrinkimo 1972 m. pats Buchananas parašė Niksonui memorandumą, kuriame siūlė jam „nešvaistyti savo dabartinės didelės paramos šalyje neapgalvotoms vyriausybės pastangoms priverstinai integruoti rases“.

1989 m. Buchananas grįžo prie savo skilties ir pradėjo reguliariai pasirodyti kaip transliacijų vedėjas ir politinis komentatorius. Jis kartu su liberaliu apžvalgininku Tomu Bradenu vedė trijų valandų trukmės kasdienę radijo laidą, pavadintą „Buchanan-Braden Program“. Nuo 1978 iki 1984 m. jis kasdien komentavo NBC radijuje.

Buchananas ėjo Baltųjų rūmų komunikacijos direktoriaus pareigas nuo 1985 m. vasario iki 1987 m. kovo. 1986 m. kalboje Nacionaliniams religiniams transliuotojams Buchananas apie Reagano administraciją pasakė: „Ar prezidentas Reaganas nubrėžė naują kursą, kuris nurodys mūsų kompasą dešimtmečiams, ar istorija jį laikys konservatyviu nenumaldomo nacionalinio nuosmukio proceso pertraukėju, dar reikia nuspręsti“.

Po metų jis pastebėjo, kad „didžiausia vakuumas Amerikos politikoje yra dešinėje nuo Ronaldo Reagano“. Kol jos brolis dirbo Reaganui, Bay Buchanan 1986 m. birželį pradėjo judėjimą „Buchanan už prezidentą“. Jis teigė, kad konservatorių judėjimui reikia lyderio, tačiau Buchananas iš pradžių buvo dvejopos nuomonės. Palikęs Baltuosius rūmus, jis grįžo prie savo skilties ir „Crossfire“.

1992 m. Buchananas labai kritikavo George'o H.W. Busho administracijos užsienio ir ekonomikos politiką, ypač Busho 1988 m. duoto pažado „Skaitykite iš mano lūpų: jokių naujų mokesčių“ sulaužymą. 1992 m. Respublikonų partijos prezidento rinkimų pirminiuose rinkimuose Buchananas metė iššūkį Bushui, siekdamas būti perkeltas į Respublikonų partijos postą, ir savo kampaniją pradėjo 1991 m. gruodį, pirmininkaujant Williamui von Raabui. Jis kandidatavo remdamasis paleokonservatizmo platforma, kuri pabrėžė nacionalinį suverenitetą, ribotas išlaidas ir kariuomenės grįžimą namo iš užsienio. Buchanano kampanija transliavo keletą radijo ir televizijos reklamų, kuriose kritikavo Busho politiką; vienoje iš jų Buchananas apkaltino Bushą „prekybos niekšu“, o kitoje užsipuolė jį už tai, kad jis pirmininkauja Nacionaliniam meno fondui, kuris, jo teigimu, „investavo mūsų mokesčių pinigus į pornografinį ir šventvagišką meną, pernelyg šokiruojantį, kad jį būtų galima parodyti“. 1992 m. Buchananas paaiškino savo priežastis, kodėl metė iššūkį dabartiniam prezidentui George'ui H. W. Bushui:

Jei šalis nori eiti liberalia kryptimi, jei šalis nori eiti [demokratų] George'o Mitchello ir Tomo Foley kryptimi, man tai nerūpi, jei tik pateiksiu geriausius įmanomus argumentus. Ko negaliu pakęsti, tai slapti sandoriai. Jie visi į tai įsivėlę, vidinis žaidimas, isteblišmento žaidimas – štai prieš ką mes kovojame. Buchananas kandidatavo su imigracijos mažinimo ir socialinio konservatizmo platforma, įskaitant pasipriešinimą daugiakultūriškumui, abortams ir gėjų teisėms. Buchananas metė iššūkį Bushui (kurio populiarumas mažėjo), kai šis

laimėjo 38 % Naujojo Hampšyro pirminiuose rinkimuose. Pirminiuose rinkimuose Buchananas surinko tris milijonus balsų arba 23 % balsų.

Vėliau Buchananas palaikė Bushą ir pasakė kalbą 1992 m. Respublikonų nacionaliniame suvažiavime, kuri tapo žinoma kaip kultūrinio karo kalba, kurioje jis apibūdino „religinį karą, vykstantį mūsų šalyje dėl Amerikos sielos“. Kalboje jis apie Billą ir Hillary Clinton pasakė:

„Darbotvarkė, kurią Clinton ir Clinton primes Amerikai – abortai pagal pareikalavimą, Aukščiausiojo Teismo lakmuso popierėlis, homoseksualų teisės, diskriminacija religinėms mokykloms, moterys koviniuose daliniuose – tai yra pokyčiai, tiesa. Tačiau tai ne tokie pokyčiai, kurių Amerikai reikia. Tai ne tokie pokyčiai, kokių Amerika nori. Ir tai ne tokie pokyčiai, kuriuos galime pakęsti tautoje, kurią vis dar vadiname Dievo šalimi.“ Buchananas, kalbėdamas apie neseniai vykusį 1992 m. Demokratų nacionalinį suvažiavimą, taip pat pasakė: „Kaip ir daugelis iš jūsų praėjusį mėnesį, stebėjau tą milžinišką maskaradų balių Madisono aikštės sode, kur 20 000 radikalų ir liberalų atėjo apsirengę nuosaikiaisiais ir centristais – tai buvo didžiausias persirenginėjimo pasirodymas Amerikos politinėje istorijoje.“

Buchanano kalbos turinys paskatino jo kritikus teigti, kad kalba atitolino nuosaikius rinkėjus nuo Busho ir Quayle'o kandidatūrų. Laikraščio apžvalgininkė Molly Ivins rašė: „Daugeliui žmonių nepatiko Pato Buchanano kalba; ji tikriausiai geriau skambėjo originaliu vokiečių kalba.“

Po 1992 m. kampanijos Buchananas grįžo prie „Crossfire“, „The McLaughlin Group“ ir savo skilties. Siekdamas propaguoti federalizmo, tradicinių vertybių ir antiintervencijos principus, 1993 m. jis įkūrė konservatyvų švietimo fondą „The American Cause“.

Buchananas 1999 m. spalį paskelbė apie savo pasitraukimą iš Respublikonų partijos, niekindamas juos (kartu su demokratais) kaip „žaižardinę partiją“. Jis siekė Reformų partijos nominacijos. Daugelis reformatorių palaikė Ajovos fiziką Johną Hageliną, kurio platforma buvo pagrįsta Transcendentine meditacija. Partijos įkūrėjas Rossas Perotas nepalaikė nė vieno kandidato į Reformų partijos nominaciją. (2000 m. spalio pabaigoje Perotas viešai palaikė George'ą W. Bushą, tačiau Peroto 1996 m. kandidatas į viceprezidentus Patas Choate'as vėliau palaikė Buchananą.)

1996 m. Buchananas vienoje kalboje pasiūlė JAV pasitraukti iš Jungtinių Tautų ir iškeldinti Jungtinių Tautų būstinę iš Niujorko, panaikinti Vidaus pajamų tarnybą, Švietimo departamentą, Energetikos departamentą, Būsto ir miestų plėtros departamentą, paveldėjimo ir kapitalo prieaugio mokesčius bei teigiamų veiksmų programas.

Savo kandidate į viceprezidentus Buchananas pasirinko Ezolą B. Foster, afroamerikietę aktyvistę ir pensininkės mokytoją iš Los Andželo. Šiuose rinkimuose Buchananą palaikė būsimas JAV socialistų partijos kandidatas į prezidentus Brianas Moore'as, kuris 2008 m. teigė, kad 2000 m. palaikė Buchananą, nes „jis pasisakė už sąžiningą prekybą, o ne už laisvą prekybą. Kampanijos kalboje Bobo Džounso universitete Grinvilyje, Pietų Karolinoje, Buchananas bandė sutelkti savo konservatorių bazę:

„Dievas ir Dešimt Dievo įsakymų buvo pašalinti iš valstybinių mokyklų. Kalėdų giesmės panaikintos. Kalėdų atostogos panaikintos. Naujausiame Jungtinių Valstijų Aukščiausiojo Teismo sprendime teigiama, kad vaikai stadionuose ar jaunimas vidurinių mokyklų rungtynėse negali kalbėti įkvepiančiai, nes bijo, kad gali paminėti Dievo vardą ir įžeisti ateistą tribūnoje... Galbūt mums nepavyks, bet manau, kad mums reikia naujos kovingos konservatyvios tradicionalistų partijos Amerikoje. Tikiu ir tikiuosi, kad vieną dieną galėsime susigrąžinti Ameriką. Štai kodėl mes kuriame šią Gideonų armiją ir keliaujame į Armagedoną, kad kovotume už Viešpatį.“

Po 2000 m. rinkimų Reformų partijos nariai ragino Buchananą aktyviai dalyvauti partijos gyvenime. Buchananas atsisakė, nors dalyvavo jų 2001 m. suvažiavime. Per ateinančius kelerius metus jis save laikė politiniu nepriklausomu, pasirinkdamas neprisijungti prie to, ką jis laikė neokonservatyvia Respublikonų partijos vadovybe. Prieš 2004 m. rinkimus Buchananas paskelbė, kad vėl save laiko respublikonu, pareiškė, kad nesidomi kada nors vėl kandidatuoti į prezidentus, ir nenoriai pritarė Busho perrinkimui 2004 m., rašydamas: „Bushas teisus dėl mokesčių, teisėjų, suvereniteto ir vertybių. Kerry teisus dėl nieko“.

Buchananas taip pat pritarė respublikonų kandidatui į prezidentus Mittui Romney 2012 m., straipsnyje teigdamas, kad „Obama siūlo daugiau aklavietės, kurią Amerika išgyveno pastaruosius dvejus metus“, o „vien Romney siūlo vilties ir pokyčių galimybę“.

Buchananas palaikė Donaldo Trumpo, kuris užėmė daugelį tų pačių pozicijų, kurias Buchananas užėmė prieš dvidešimt metų, nominaciją respublikonų kandidatu į prezidentus 2016 m. prezidento rinkimuose. Buchananas toliau rėmė Trumpą 2020 ir 2024 m. Artėjant Irako karui, Buchananas ir Pressas sušvelnino savo konkurenciją, nes abu priešinosi invazijai.

Buchananas pasinaudojo 70-ųjų Vokietijos invazijos į Lenkiją metinių proga, kad argumentuotų, jog Jungtinė Karalystė neturėjo paskelbti karo nacistinei Vokietijai. Tai atgaivino kaltinimus antisemitizmu ir padėjo įteisinti Holokausto neigimą. 2011 m. spalį Buchananas buvo neribotam laikui nušalintas nuo MSNBC kaip bendradarbis po to, kai buvo išleista jo knyga „Supervalstybės savižudybė“. Vienas iš knygos skyrių pavadintas „Baltosios Amerikos pabaiga“. 2012 m. vasario 16 d. buvo paskelbta, kad MSNBC ryšys su Buchananu nutrūko.

Pagrindinis straipsnis: „American Conservative“ 2002 m. Buchananas kartu su buvusiu „New York Post“ redakcijos puslapio redaktoriumi Scottu McConnellu ir žurnalistu Taki Theodoracopulosu įkūrė žurnalą „American Conservative“ – naują žurnalą, skirtą tradiciniams konservatorių požiūriams į ekonominę, imigracijos ir užsienio politiką skleisti. Pirmasis numeris buvo išleistas 2002 m. spalio 7 d.

Šaltinis: https://en.wikipedia.org/wiki/Pat_Buchanan#HeroSection

Knygos autoriaus blogas: <https://buchanan.org/blog/>

.....

Visi paryškinimai tekste – mano. Bet tai nereiškia, kad aš su tuo sutinku. Ši puiki knyga parodo, KO žmonija pasiekė kovodama tarpusavyje. Tai besikeičiančio pasaulio, kuriame gyvename ir mes, veidrodis. Ten rasime savo viltis, nuodėmes, iliuzijas ir negailestingos realybės padarinius. Kas privedė civilizaciją prie gilios duobės – nesunku bus pamatyti skaitant Patriko Buchanano knygą.

Išdavę Jėzaus Kristaus Žodį, žmonės pakliuvo į savo emocijų, intrigų, nusikaltimų žmogiškumui pinkles ir Jį pamiršo...Jis sugrįš ir mums TAI primins. Jokios filosofijos mūsų neišgelbės, be Dvasios būsime varge.
Celestina.